

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXIV Nr. 11

Noiembrie 1956

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A.ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

O întâlnire de mult dorită:

Cursul de îndrumare ținut la București

Conducerea Bisericii Advente din țara noastră, — respectiv Comitetul Uniunii — socotind ca foarte necesară stringerea laolaltă a deservenților Cultului, a hotărât ca în zilele dela 14—26 septembrie 1956, să aibă loc la București, un curs de îndrumare și perfecționare. În prima serie a cursului au fost invitați deservenții din trei Conferințe și anume: Muntenia, Oltenia-Banat și Dunărea, precum și personalul dela sediile Conferințelor: Transilvania de Nord, Moldova și Transilvania de Sud.

anul 1929 (Dicioșinmartin); astfel că putem zice că acest curs se ține în forma lui de azi, după 27 de ani. Iar Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune următoarele: „Cînd se tocește fierul și rămîne neascuțit, trebuie să-ți îndoiiești puterile”. Ecles. 10, 10. Deasemenea este cunoscut exemplul că nu este pierdut timpul folosit pentru ascuțit coasa. Cel ce-și ascute uneltele va face o lucrare mai bună și mai rapidă, decît cel care socotește timp pierdut a se opri și a le ascuți.

Întîlnirea laolaltă a servilor lui Dumnezeu s-a dovedit totdeauna de un real folos și a fost însoțită de deosebite binecuvîntări. Conștienți de aceste realități, frații colaboratori, și-au exprimat adesea dorința ca aceste stringeri laolaltă să aibă loc cît mai des.

Un argument puternic și hotărîtor pentru ținerea acestui curs îl constituie faptul că încă din anul 1938, adică de 18 ani, nu a mai avut loc un asemenea curs. Cu aceea ocazie însă, cursul acela a fost ținut numai cu deservenții din două Conferințe. Un curs cu participare mai largă, a deservenților din toată țara, n-a mai avut loc din

Zelul nostru, entuziasmul nostru, rivna noastră pentru lucrarea lui Dumnezeu, precum și convingerile noastre și viziunile noastre despre sfințenia ei, trebuie reimpăpătate în inimile și mințile noastre. Cu trecerea timpului, sub povara activității depuse, a eforturilor făcute și a greutăților întîlnite, puterile slăbesc, iar energia se epuizează. Servii Domnului mai oboresc pe cale. De aceea, însuși Domnul Hristos a dat apostolilor îndemnul de a merge într-un loc retras spre a se odihni și a-și mai înviora puterile lor slăbite. Aceste considerente au călăuzit și Comitetul Uniunii

atunci cind a hotărît convocarea fraților noștri conlucrători la cursul despre care s-a amintit mai sus.

Pentru buna reușită a cursului s-au făcut pregătiri pînă în cele mai mici amănunte. Comunitățile din București au adus o bună contribuție pentru soluționarea problemei găzduirii. Îndeosebi Comunitatea Labirint a făcut adevărate sacrificii în acest sens. Intreg interiorul localului Comunității a fost renovat într-o formă deosebit de plăcută și atrăgătoare. Pînă și acoperămintul amvonului a fost reînnoit și pictat.

Cînd frații noștri conlucrători au fost întrebați dacă acest plan, de stringerea noastră laolaltă a fost bun, — dinșii au răspuns că-l consideră nu numai bun, ci foarte bun. Pe fețele tuturor se putea citi bucuria, voia bună și fericirea. Cîte amintiri se trezeau în mintea dinșilor, cînd se vedeau după zeci de ani! Cîte experiențe aveau să-și împărtășească! Cu ce explozii de bucurie, mulțumire, recunoștință și laudă la adresa Bunului Dumnezeu, se salutau și se îmbrățișau unul pe altul! Cît de impresionant își istoriseau în ce chip minunat i-a călăuzit Domnul și din cîte împrejurări dificile i-a scos El, cu brațul Lui cel atotputernic. Mulți din deservenții angajați ulterior tinerii vreunui curs, nu au cunoscut niciodată bucuria și binecuvîntările deosebite care decurg din asemenea ocazii.

Scenele acestea impresionante, ne-au încredințat tot mai mult de faptul că acest plan s-a dovedit a fi cu adevărat după voia Domnului. Totodată sîntem încredințați că binecuvîntările primite la acest curs, se vor răsfrînge cu siguranță și asupra Comunităților, atunci cînd frații noștri se vor înalța în mijlocul lor.

Tocmai de aceea, un sentiment de regret a umbrît inimile noastre în timpul acestei bucurii generale și anume pentru faptul că posibilitățile nu ne-au permis a invita pe toți frații noștri conlucrători și din Conferințele Transilvania de Nord, Moldova și Transilvania de Sud, spre a participa împreună cu noi. Îi asigurăm însă de toată simpatia și împreună noastră simțire alături de dinșii, și-i îmbărbătăm cu asigurarea că există planul, — dacă Domnul va voi, — să poată participa și dinșii la un asemenea curs în anul viitor. Pînă atunci, rugăm pe Domnul să-i mîngîie pe toți cu binecuvîntarea cuvenită celor care cu credințioasă au dovedit ascultare și au rămas la datorie pe teren.

Frații noștri conlucrători invitați a participa, au sosit în cursul zilei de vineri 14 septembrie, primind, imediat ce soseau, toate lămuririle și îndrumările necesare. În sală, fiecare participant la curs își avea, precizat mai dinainte, locul pe care avea să-l ocupe în tot timpul duratei cursului. Pentru ca acesta să fie cu puțință, membri Comunității Labirint au cedat bucuos locurile dinșilor pe timp de două Sabate.

Serviciul divin de vineri seara, 14 septembrie, a fost condus de fr. Victor Diaconescu. La apelul făcut pentru consacrarea și predarea noastră către Bunul Dumnezeu întreaga asistență s-a ridicat, răspunzînd cu entuziasm apelului adresat.

În Sabatul dela 15 septembrie, după terminarea studiilor în cadrul Școlii de Sabat, a urmat serviciul divin, cu care ocaziune fr. Ștefan Nălescu, Președintele Uniunii, a prezentat prelegerea cu titlul: „Viața cu Dumnezeu a sluj-

torului Evangheliei", expunînd marea nevoie pe care o avem de puterea lui Dumnezeu și marile binecuvîntări ce o însoțesc atunci cînd o primim.

În sabat după amiază fr. Hrant Artinian, a prezentat subiectul: „Puterea cu care Domnul Hristos a propovăduit Evanghelia, ca model pentru toți evangheliștii din toate timpurile".

Ziua de 16 septembrie, a marcat propriu zis începutul cursurilor.

Planul pentru desfășurarea programului era următorul:

— Un referent prezenta un subiect sau referat care se citea cuvînt cu cuvînt.

— Frații participanți din sală puneau întrebări care erau notate și la care referentul, comisia de dirijare și membrii Comitetului Uniunii dădeau răspunsuri.

— Se puneau apoi întrebări participanților, la care comisia de dirijare, la care participanții erau solicitați a răspunde.

Înainte de prezentarea referatului, dela ora 8—9, avea loc o oră de rugăciune, pregătitoare pentru ca în vîtăturile și îndrumările din referat să fie imprimate, cu ajutorul Duhului Sfînt, în mințile și inimile celor prezenți.

Dela ora 9—13,30, cu pauze între ore, — se prezentau trei referate în fiecare zi.

Masa dela amiază era luată în comun.

După amiază, frații conlucrători, fiind liberi, au fost îndrumați a vizita cîteva muzee ca: muzeul de Științe Naturale „Grigore Antipa", dela șosea, muzeul de Artă al R.P.R. din Piața Republicii, muzeul Simu și muzeul Aman, ambele

din B-dul Magheru, precum și alte locuri instructive.

Serviciul de foto-reportaj, a prins interesante instantanee, din timpul cursului, dintre care unele vor apare din cînd în cînd în Curier.

În prima zi de curs, prima oră de rugăciune de dimineață, a fost prezentată de fr. I. Tachici avînd subiectul: „Marea importanță a unitii serviciilor lui Dumnezeu pentru realizarea lucrării Sale", după care, fr. Ștefan Nălescu a adresat un cuvînt de bun venit tuturor participanților la curs. S-a exprimat profunda recunoștință către Bunul Dumnezeu pentru privilegiul acordat de a se putea ține acest curs, și mulțumiri către Inaltele Autorități pentru aprobarea dată în acest sens.

A urmat apoi prezentarea referatelor. Spațiul nu ne permite a expune toate ideile cuprinse în referate, toate întrebările ridicate din sală, sau cele puse de comisiile de dirijare; de aceea ne vom mărgini a enunța doar titlurile în ordinea prezentării, precum și numele persoanelor care le-au prezentat. Iată-le:

1. Biserica Adventă, o Biserică profetică, prezentat de fr. G. Graur.

2. Mintuit prin jertfa Domnului Isus, prezentat de fr. M. Manea.

3. Raportul dintre Stat și Biserică, prezentat de fr. I. Bătrîna.

4. Istoricul organizației și dezvoltarea Bisericii Advente, prezentat de fr. N. Ghițescu.

5. Cum putem dovedi că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu, prezentat de fr. Hr. Artinian.

6. Cum putem contribui la apărarea păcii, prezentat de fr. I. Tachici.

7. Organizația Bisericii A.Z.S. din R.P.R., prezentat de fr. I. Dănețiu.

8. Aplicarea rugăciunii în activitatea pastorului, prezentat de fr. A. Oprișan.

9. Evidența membrilor, prezentat de fr. C-tin Alexe

10. Isus, centrul și cercul predicilor noastre, prezentat de fr. V. Diaconescu.

11. Calitățile păstorului de suflète, prezentat de fr. Hr. Artinian.

12. Pregătirea pastorului prin studiu, meditație și rugăciune, prezentat de fr. Leon Bălan.

13. Contribuțiile benevole, un principiu biblic, prezentat de fr. A. Văcăreanu.

14. Păstrarea bunurilor bisericesti, prezentat de fr. I. Dănețiu.

15. Legislația R.P.R. și libertatea religioasă

prezentat de fr. I. Bătrina.

16. Spiritismul, o rătașire, prezentat de fr. St. Demetrescu.

17. Importanța muzicii în serviciile divine, prezentat de fr. O. Hermann.

18. Despre superstiții în lumina Bibliei, prezentat de fr. St. Demetrescu.

19. Legea morală a celor 10 porunci și harul lui Dumnezeu, prezentat de fr. St. Demetrescu.

20. Sfinta Cină, prezentat de fr. G. Graur

21. Sabatul, singura zi sfintă și binecuvântată, prezentat de fr. P. Crișan.

22. Ținuta corectă, vorbirea, gesturile și ilustrațiile în lucrarea la amvon, prezentat de fr. Hr. Artinian.

23. Activitatea spirituală, cea dintâi preocupare a pastorului, prezentat de fr. I. Tachici.

24. Pastorul și viața socială, prezentat de fr. V. Diaconescu.

25. Lucrarea în comitete și adunările administrative, prezentat de fr. Gh. Cazan.

26. Duhul Sfint și căile prin care lucrează asupra inimii omului, prezentat de fr. V. Diaconescu.

27. Răsplata servului lui Dumnezeu, prezentat de fr. St. Năulescu.

Această simplă expunere a subiectelor, dd oricui o idee despre bogăția de învățături prezentate cu ocazia acestui curs. Comentariile ocazionale, întrebările adinci și înțelepte puse cu ocazia expunerii referatelor, precum și răspunsurile lămuritoare, au bucurat din plin pe participanți. Soliile din timpul orelor de rugăciune ca și din cele două Sabate, ne-au condus la o serioasă cercetare a inimii și la luarea hotărârii pentru o deplină devoțiune, consacrare, predare și hotărâre alipire de Domnul. Din toate învățăturile ca o concluzie generală, ca cel mai de seamă fapt pentru noi toți s-a desprins faptul că nevoia noastră cea mai mare, este de a lua cu noi pe Marele Învățător — Duhul Sfint — care să fie îndrumătorul nostru în toată activitatea noastră.

Sîmbătă seara 22 septembrie, a avut loc o producție muzicală prezentată de un cor alcătuit cu persoane din toate corurile din București, și combinat cu orchestra selecționată pe Capitală.

Marți seara a avut loc o expunere făcută de fr. Ioan Bătrina, despre însemnătatea darului poeziei, prezentîndu-se de diferiți frați citeva lucrări versificate.

Apoi a urmat prezentarea, prin magnetofon și proiecțiuni luminoase, a vizitelor făcute în U.R.S.S. și R. P. Ungară, de cîțiva frați din Comitetul Uniunii.

Miercuri, 26 septembrie 1956 a fost ziua de încheiere a cursului.

La ora de rugăciune, fr. Ștefan Năulescu, Președintele Uniunii, a stăruit asupra a două subiecte de seamă, și anume:

1. Importanța păstrării sănătății și religia.

2. Personalitatea și lucrarea Duhului Sfint.

După prezentarea fiecărui subiect s-au înălțat călduroase rugăciuni după ajutor și binecuvîntare.

O cîntare instrumentală și un dublu quartet, au bucurat pe cei de față și au adus laudă Domnului și pe această cale.

S-a dat apoi loc la exprimarea simfîmintelor și impresiilor participanților la curs. Acestea, prin mulțimea și importanța lor, vor face obiectul unui articol în numărul viitor.

Ca ultim punct fr. Ștefan Năulescu, a adresat participanților cuvîntul de rămas bun. Între altele, dînsul a spus următoarele:

„Exprim din adîncul inimii mele, mulțumire, laudă și recunoștință Bunului Dumnezeu, Tatăl nostru cel Cereșc, Mintuitorului nostru iubit și Duhului Sfint, Mîngietorului nostru pentru ajutorul primit din partea Divinității pentru ținerea acestui curs!”

„Mulțumim și Ministerului Cultelor, care a aprobat în totul programul prezentat de noi.

„Prezentăm omagiul și mulțumirile noastre Domnului Ministru al Cultelor pentru privilegiul aprobării ținerii acestui curs.

„Mulțumim tuturor celor ce au prezentat referate la acest curs. Dinșii au depus muncă și oboseală, au sacrificat timp pentru aceste lucrări ca să fie cit mai corespunzătoare nevoilor noastre spirituale.

„Mulțumim fraților și surorilor care au participat la acest curs. Întrebările Dvs., serioase și înțelepte au adus lumină pentru o tot mai profundă înțelegere a subiectelor prezentate, și au întregit astfel învățătura cuprinsă în ele.

„Mulțumim membrilor noștri din Comunitățile din București pentru împreuna colaborare cu Conducerea Bisericii, pentru buna reușită a Cursului. Cu deosebire mulțumim conducerii Comunității și membrilor Comunității Labirint. Dinșii au făcut adevărate sacrificii, renovînd sala și făcînd toate pregătirile pentru ca participanții la curs să se simtă bine. Le mulțumim pentru spiritul deosebit de ospitalitate cu care au găzduit pe frații noștri deservenți ai Cultului, precum și bunăvoința cu care ne-au pus la dispoziție sala de cult, timp de două Sabate, Domnul să răsplătească fiecareia sacrificiile făcute.

„La despărțire, vă doresc lubiți frați Dvs. și familiilor Dvs., să vă bucurați de deplină și totală căldură a Duhului Sfint, în îndeplinirea serviciilor Dvs., să aveți rodnice și să puteți primi răsplata finală în Împărăția Cerurilor!”

Momentele încheierii au fost solemne! Ultimele cuvinte au adus pare-că, un ecou din țara speranței noastre: Împărăția Cerurilor! Prin imaginație, pare că ne-am simțit în mijlocul credincioșilor din toate generațiile, pe care ni-

menea nu putea să o numere! Ecoul cântării: „În curind, uniți cu toții, lângă tronul Sfint și lucrarea Sa, trebuie să fie risipită. Acesta este în adevăratul înțeles al cuvântului, timpul cind în planul lui Dumnezeu, a treia puternică Persoană a Dumnezeirii, trebuie să fie cunoscută, înțeleasă și primită în toată plinătatea Ei. Nimic mai puțin decît aceasta nu va fi în de acord, cu planul divin, pentru Biserica rămășiței.

De aceea noi trebuie să intrăm în acest mare studiu, cu ardoare, cu încredere și perfectă devoțiune, pentru ca să putem căuta în mod inteligent și cu toată inima noastră, împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, pe care le-a făcut celor ce sint urmași sinceri ai adevărului și ai neprihănirii.

Orice încercare de a înțelege lucrarea Duhului Sfint, nu va fi nici logică și nici reușită fără ca mai întii să descoperim adevărul cu privire la personalitatea Sa și legătura Sa cu dumnezeiasca Treime. Sintem nevoiți să recunoaștem cu umilință, nedestoinicia noastră în a înțelege pe deplin personalitatea Duhului Sfint, pentru faptul că noi sintem mărginiți, și El este nemărginit, că noi sintem oameni, iar El este divin. Priceperea noastră este defectuoasă și înțelegerea noastră întunecată din cauza păcatului și a rezultatelor sale degeneratoare, și de aceea ne limităm numai la ceea ce revelația divină a găsit de cuviință să ne descopere cu privire la personalitatea acestui mare Mîngietor, Duhul Sfint.

Termenii omenești sint mărginiți pentru înțelegerea și priceperea omenească, și de aceea orice descriere a Duhului Sfint, în astfel de termeni, va stîrbi o descriere perfectă și hotărîtoare. Dar chiar dacă rămînem în domeniul în care putem fi înțeleși ca ființe omenești, încă se poate da o definiție clară. Anumite însușiri constituiesc dovezile personalității Sale, ca: poate fi jignit și intristat — Is. 63, 10, Efes. 4, 30 —; găsește de cuviință — Fapte 15, 28; în stare să vorbească — Mat. 10, 20; Fapte 13, 1—2; 1 Tim. 4, 1; aude Ioan 16, 13; mîngiește — Ioan 14, 26; convinge — Ioan 16, 8; schimbă — 2 Cor. 3, 18; învață — Ioan 14, 26; călăuzește — Ioan 6, 13; mărturisește — Ioan 15, 26; și împarte daruri și slujbe spirituale fiecărui suflet după cum voiește — 1 Cor. 12, 11. O persoană este o ființă care poate fi auzită, în care te poți încrede pe care o poți urma, de care te poți apropia și de care poți fi influențat.

Aceste însușiri ale Duhului Sfint, dovedesc că El este o ființă personală iar nu numai o influență puternică, și ar trebui să constituie pentru noi argumente hotărîtoare.

Natura Duhului Sfint, nu poate fi înțeleasă sau cunoscută pe deplin de oameni, cu toate că adevărul personalității Sale este clar arătat de către scriitorii inspirați, și lucrarea Sa pentru oameni este bine cunoscută. Această lucrare cuprinde: mărturia despre Hristos, — Ioan 15, 26; călăuzirea Bisericii — Ioan 16, 13; aducerea aminte a cuvintelor lui Hristos — Ioan 14, 26; învățarea, adevărului — Ioan 14, 26; dă putere în rugăciune: Rom. 8, 26; descoperă viitorul: Ioan 16, 13; dă putere pentru mărturisire și cîștigare de suflete pentru Dumnezeu, Fapte 1, 8.

Cuvintele Mintuitorului cu privire la Sine arată clar faptul că Duhul Sfint, este o ființă reală. El zice: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns ca să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tîmăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului”. Luca 4, 18, 19.

El a spus ucenicilor: „Dar Mîngietorul, adică Duhul

zina revenirii Mintuitorului nostru iubit, să putem auzi minunata adresare: „Bine serv bun și credincios, peste puține ai fost pus, peste multe te voi pune, intră în bucuria Domnului tău”. Facă Domnul ca această fericită invitație să ni se adreseze tuturor, Amin!

GH. GRAUR

Personalitatea Duhului Sfint

Sfint, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”. Ioan 14, 26. „Cind va veni Mîngietorul pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică, Duhul adevărului, Care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine”. Ioan 15, 26.

Din niciuna din cuvîntările lui Isus, nu reiese că Duhul Sfint ar fi numai o influență.

Dumnezeirea Duhului Sfint este stabilită atît în Vechiul cît și în Noul Testament. El este numit cu atribute care aparțin numai Dumnezeirii. În Ebrei 9, 14: El este numit Duhul Cel veșnic; în 1 Cor. 12, 10 se recunoaște că El știe totul, adică omniscient; în Fapte 1, 8, că este omni-potent, adică are toată puterea; iar în Psalmul 139, 7, că este omniprezent, adică e în tot locul, e pretutindeni.

Duhul Sfint e în legătură cu actul creațiunii, Gen. 1, 2 și Ps. 104, 30; cu puterea de a da viață, Luca 1, 35; Mat. 1, 18; cu săvîrșirea de minuni, 1 Cor. 12, 10, 28; cu puterea care înviază, Rom. 8, 11; cu nașterea din nou, Tit 3, 5; cu inspirația, 2 Petru 2, 20 și cu lucrarea de sfințire 2 Tes. 2, 13.

El este numit cu diferite nume, printre care sint: Duhul înfierii, Rom. 8, 15; Duhul vieții, Rom. 8, 2, 9. Duhul harului, Ebr. 10, 29; Duhul adevărului, Ioan 14, 17; Duhul făgăduinței, Efes. 1, 13; Duhul înțelepciunii, Is. 11, 2; Duhul cunoștinței, Is. 11, 2.

Mai sint date și alte nume, acestei a treia Persoană puternică a Dumnezeirii, și anume: Duhul cel veșnic, Ebrei 9, 14; Duhul Sfint, Mat. 1, 18; Duhul lui Dumnezeu, Rom. 8, 9; Duhul Dumnezeului Cel viu, 2 Cor. 3, 3; Mîngietorul, Ioan 14, 16; Duhul lui Hristos, 1 Petru 1, 11; Duhul Fiului Său, Gal. 4, 6; Duhul lui Isus Hristos, Filip. 1, 19.

Anumite simboluri sint folosite ca să arate Duhul Sfint ca: apa, Ioan 7, 37—39; vîntul, Fapte 2, 2; focul, Fapte 2, 3; porumbelul, Ioan 1, 32; uliul, Fapte 10, 38; Ebrei 1, 9; sigiliul, Efes. 1, 13; arvuna moștenirii, Efes. 1, 14; iar în Spiritul Profetic, El este asemănat cu lumina, cu sarea și cu aluatul.

Încercarea de a merge mai departe cu raționamentul, decît declarațiile Cuvîntului Sfint și Spiritului Profetic, este o greșală.

Serva Domnului a spus:

„Natura Duhului Sfint este o taină. Oamenii nu o pot explica pentru că Domnul nu a descoperit-o. Oamenii cu imaginație vie pot aduce pasajii din Scriptură și să clădească ceva omeneșc pe ele; dar primirea acestor vederi nu va întări Biserica. Cu privire la asemenea taine, cari sint prea adînci pentru înțelegerea omenească, tăcerea este de aur”.

Domnul a descoperit faptul că Duhul Sfint este a treia persoană a Dumnezeirii. Această a treia persoană a Dumnezeirii, își exercită influența Sa asupra sufletului omeneșc.

„Duhul Sfint este adierea vieții spirituale în suflet. Comuniunea cu Duhul este comuniunea cu viața lui Hristos. Ea umple pe priritor cu însușirile lui Hristos”.

Primele două paragrafe din Spiritul Profetic sint deosebit de interesante pentru faptul că Domnul descoperă ideile de personalitate și influență a Duhului Sfint. Cu alte cuvinte, Duhul Sfint este o persoană divină, o ființă a cărei influență este puternică și pătrunde în însăși viețile creștinilor.

Niciodată nu trebuie să folosim priceperea noastră mărginită ca să descriem personalitatea Duhului Sfânt. Următoarea declarație a Serviciului Domnului, ne arată tot ceea ce avem noi nevoie să cunoaștem despre natura Sa divină:

„Duhul Sfânt este locuitorul lui Hristos, dar fără corp omenesc și liber de așa ceva. Împiedecat de corpul omenesc Hristos nu putea fi personal în orice loc. De aceea era spre binele lor ca El să trimeată pe Duhul Sfânt ca urmaș al Său pe pământ. Nimeni nu mai putea spune că are un avantaj din cauză că se găsea într-un loc anumit, sau pentru că avea legătură personală cu Hristos. Prin Duhul Său, Domnul Hristos era la îndemina tuturor. În felul acesta era mai aproape de ei, decât dacă nu s-ar fi înălțat”.

Toți scriitorii Bibliei care tratează despre Duhul Sfânt, fie întâmplător, fie parțial, sau complet, fac în așa fel încât să nu lase pe nimeni în îndoială că ei nu ar crede în personalitatea Duhului Sfânt. Cât de adesea vorbesc despre El cu aceiași termeni pe care îi folosesc când vorbesc des-

pre Tatăl sau despre Fiul. Atât cât ne ajută limbajul. Scriptura descoperă în mod hotărât adevărul că a treia persoană a Dumnezeirii este o persoană distinctă, și că scriitorii ei arată clar lucrul acesta, gândul acesta.

Înainte de a merge mai departe cu studiul nostru, trebuie notat că Duhul Sfânt este numit Mingiutorul. Cuvîntul original este „Paraclet”, și înseamnă apărător, ajutor, în sensul când este chemat în ajutorul altcuiva. Un scriitor însemnat spune următoarele despre cuvîntul „Paraclet”:

„Acesta este titlul unei persoane. El este, unul din cuvintele Scripturii care nu poate fi nici transmis nici tradus. Nici cuvîntul Mingiutor, nici Apărător nu exprimă complet însemnătatea lui.

Amîndouă la un loc, și încă mai mult decât atât, s-ar cere ca să-i găsească însemnătatea. Mult mai mult s-ar fi cîștigat dacă nu se făcea nici o încercare spre a-l traduce, și cuvîntul însuși ar fi devenit cel mai familiar nume al Duhului”.

Originea și scopul Sabatului

Sabatul a fost făcut pentru om. Originea lui este în Eden, înainte de căderea omului în păcat, și de aceea nu putea să fie făcut numai pentru un timp mărginit, sau numai pentru o anumită parte din neamul omenesc, iarăși nu se poate spune că a fost instituit ca la cînd parte din planul de mîntuire. A fost făcut pentru omul care nu păcătise. Locul lui în planul lui Dumnezeu este prea puțin înțeles. Istoricul lui, rostul lui și natura lui sînt de cel mai mare interes, și ar trebui să fie cunoscut de toți”.

„Hristos este și Creator și Mîntuitor. Hristos a făcut lumea aceasta din nimic și a populat-o cu ființe omenești: după cum tot Hristos a fost acela care mai tîrziu a venit în lumea aceasta și a creat din nou pe oameni prin mîntuire. Hristos, Autorul religiei creștine, este și Autorul Sabatului. Adevărul acesta este clar arătat în Noul Testament Ioan 1, 1-3.10.14... El a făcut totul. Nu s-a făcut nimic fără să fi fost făcut de El. El a făcut lumea în șase zile. De aceea Hristos a fost acela care S-a odihnit în ziua a șaptea. Hristos a făcut Sabatul... Sabatul a fost făcut cu peste două mii de ani înainte de a fi dată legea pe Sinai. A fost făcut cu ocazia creațiunii.

„La creațiune, Hristos nu avea nevoie de odihnă (Isa 40, 28), și cu toate acestea avem raportul că, în ziua a șaptea El S-a odihnit, și S-a repausat. Ex. 31, 17. Hristos S-a odihnit pentru că punea temelie unei instituții dumnezeiești, și S-a repausat pentru că a gustat o mare plăcere cînd a rînduit oamenilor o zi atît de binefăcătoare cum se și arată că este Sabatul pentru aceia cari îl sînt. El a simțit o mare plăcere creînd o instituție care după planul Lui avea de scop să fie un amîntitor al lucrării Lui celei mari, a creațiunii, și care să servească pururea pentru a reamînti creaturilor Sale despre adevărul lui Dumnezeu...”.

„E lucru clar că binecuvîntarea zilei a șaptea nu poate să fie îndebăritată. Ea va rămîne o zi binecuvîntată și sfîntă

cît va fi timp, și în toată veșnicia... Instituția Sabatului nu este o instituție mobilă care a fost așezată într-o zi, dar poate să fie schimbată și transferată asupra unei alte zile, cum pare că ar gândi unii. Ziua însăși este Sabatul. Ziua a șaptea este Sabatul”.

„Și a sfîntit-o”. Ebrește, Kadaș. Prin termenul acesta se exprimă rînduirea pozitivă a Sabatului ca zi de odihnă pentru om. Faptul că Dumnezeu sfîntește ziua, este egal cu a porunci oamenilor să o sfîntească și ei. Deoarece la sfîrșitul creațiunii, ziua a șaptea a fost pusă astfel la o parte de Cel Prea Înalt pentru astfel de scopuri, fără mărginire în ce privește timpul sau țara, ținerea ei este obligatorie pentru tot neamul omenesc, căruia, în Providența Lui, îi poate fi făcut cunoscut. Lucrul acesta reiese mai departe din motivul pentru care Dumnezeu a binecuvîntat și a sfîntit ziua a șaptea și anume pentru că S-a odihnit în ziua aceasta, care este un motiv valabil pentru toate timpurile și care se aplică la fel, tuturor urmașilor lui Adam. Dacă acesta este un temelie puternică pentru a sfînti ziua a șaptea care a răsărit la terminarea sistemului universului, trebuie să fie tot așa pentru sfîntirea fiecărei zile a șaptea pînă la sfîrșitul timpului. Ținerea zilei este cu atît mai mult impusă în Decalog, care nu a fost desființat, și rămîne obligatoriu, fără putință de schimbare, pentru credincioșii din toate veacurile lumii... Sfîntirea zilei a șaptea în cazul de față poate să fie înțeleasă numai în sensul că a fost pusă deoparte pentru lucrarea deosebită de adorare și slujire a lui Dumnezeu”.

Rostul Sabatului

„În Eden Dumnezeu a înălțat Sabatul ca un monument de amintire al lucrării Sale de creațiune prin aceea că a pus binecuvîntarea Sa asupra zilei a șaptea. Sabatul a fost încredințat lui Adam, tatăl și reprezentantul întregii familii omenești. Ținerea lui trebuia să fie un act de adîncă recunoștință din partea tuturor locuitorilor pămîntului, că Dumnezeu era Creatorul lor și Suveranul lor îndreptățit, că ei erau lucrarea mîinilor Lui, și supuși ai puterii Lui. În felul acesta instituția era în totul comemorativă, și dată pentru toți oamenii. În ea nu era nimic din domeniul umbrelor, sau cu aplicație restrînsă pentru un anumit popor”.

„Cei mai judicioși comentatori sînt de acord că Adam și Eva au ținut fără încetarea ziua a șaptea, și au dedicat-o în chip particular în slujba Celui Atotputernic; și că prin Sabatul, pe care Philo (unul din cei mai vechi scriitori) îl numește ziua de naștere a lumii, a fost sărbătorit chiar în Paradis”.

„Dumnezeu a văzut că Sabatul era de cea mai mare nevoie pentru om chiar și în Paradis. Avea nevoie să lase laoparte toate lucrările lui personale și toate scopurile urmărite de el pentru o zi pe săptămînă, pentru ca să poată con-

templa mai bine lucrările lui Dumnezeu, și să mediteze asupra puterii și bunătății Sale. El avea nevoie de un Sabat pentru ca să-i amintească mai bine pe Dumnezeu și să trezească recunoștință în inima lui pentru că tot ceea ce avea și de care se bucura, venea din mîna cea binefăcătoare a Creatorului".

„Sabatul este un semn de putere creatoare și mintuitoare; el ne învață că Dumnezeu este izvorul vieții și al cunoștinței; el amintește oamenilor că obîrșia lor este măreață, dînd astfel mărturie despre planul lui Dumnezeu de a ne face iarăși după chipul Său".

„Calcularea timpului pe săptămîni nu este derivată de la nimic ce ar fi în natură, ci își datorește existența rînduirii de către Dumnezeu a zilei a șaptea ca zi de sfîntă folosire, în amintirea odîhnirii Domnului de cele șase zile ale lucrării creațiunii. Perioada aceasta este marcată de revenirea zilei sfinte de odîhnă a Creatorului. Se vede foarte ușor din diferite texte că patriarhii calculau timpul pe săptămîna de șapte zile. Nu se poate presupune că ei au reținut săptămîna și au uitat Sabatul care este singurul mijloc în a deosebi săptămîinile".

„La data ieșirii din Egipt, instituția Sabatului a fost înfățișată cu putere înaintea poporului lui Dumnezeu. Pe cînd încă se aflau în sclavie, șefii lor încercaseră a-i forța să lucreze în Sabat, cerînd de la ei și mai mult lucru pe săptămîna. Condițiile de lucru au fost făcute mereu mai grele. Dar Israelitii au fost scăpați din robie, și au fost duși într-un loc unde puteau să țină nepersecuțați învățăturile lui Iehova".

„Luther comentează Exodul 16, 4.22-30: „De aci puteți vedea că Sabatul exista dinainte de legea lui Moise, și a existat de la începutul lumii. În mod deosebit, credincioșii

cari au păstrat credința cea adevărată, s-au întîlnit și au invocat pe Dumnezeu în ziua aceasta".

Sabatul lui Israel

„În toate timpurile călcarea legii lui Dumnezeu a fost urmată de aceleași rezultate. În zilele lui Noe, cînd orice principiu de bine era călcat în picioare, iar nelegiuirea a ajuns atît de profundă și întinsă încît Dumnezeu nu a mai putut-o suferi, s-a dat decretul: „Voi nimici pe omul pe care l-am creat de pe fața pămîntului"... Locuitorii Sodomei au trecut marginea răbdării lui Dumnezeu, și atunci s-a aprins împotriva lor minia lui Dumnezeu. Timpul care a precedat robia celor zece triburi ale lui Israel a fost un timp de neascultare și de ticăloșie asemănătoare. Legea lui Dumnezeu era socotită ca nimic, și aceasta a deschis drumul nelegiuirii lui Israel".

„Dacă Israel ar fi luat seama la soluțiile profeților, ar fi fost cruțați de umilînța care a urmat. Pentru faptul că au stăruit a se depărta de Legea Lui, Dumnezeu a fost constrîns să-i lase să meargă în robie".

„Noi credem că Sabatul zilei a șaptea a fost instituit la sfîrșitul creațiunii lumii în șase zile literale; că este amintitor al creațiunii, și un semn al re-creațiunii, adică al nîntuirii; că este o parte vitală din legea morală, a celor zece porunci; că este cu totul o instituție spirituală, că Dumnezeu a intenționat ca el să fie ținut în tot timpul de toți oamenii; că atît Hristos cit și apostolii, și înainte și după răstîgnire, iar mai tîrziu și primii creștini, au ținut totdeauna Sabatul zilei a șaptea, și de aceea este ziua de odîhnă a creștinilor".

Sănătatea și solia evangheliei

Merită mai mult decît o atenție trecătoare faptul că Adventiștii de Ziua a Șaptea au acceptat ca să susțină cu credincioșie, anumite reguli și obiceiuri, anumite practici în materie de dietă și bătură. O experiență personală în problemele de sănătate, care în general nu sînt privite de către popoarele creștine ca fiind esențiale pentru viața creștină, a fost recunoscută totuși în general, ca fiind necesară celor ce au fa-voarea să trăiască în conformitate cu asemenea reguli.

Poate fi rațională întrebarea: „Pe ce temei, și pentru care motiv adventiștii și-au însușit aceste idealuri de sănătate și și-au asumat mari răspunderi?"

În ultimele versete ale impresionantei cărți a lui Maleahi „profetul ne spune că: „Înainte de a veni ziua Domnului", Dumnezeu va trimite pe profetul Ilie, care va da loc la o puternică mișcare de reformă, întorcînd inimile părinților către copii, și inimile copiilor către părinții lor, și desigur inimile tuturor către Dumnezeu, ca o pregătire pentru revenirea Domnului. Luca, vorbind despre aceasta, declară că solia lui Ilie, va alcătui un popor pregătit pentru Domnul. Pavel scriînd lui Tit, îi dă directive de felul cum să trăiască în veacul de acum. El spune: „Așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu și Mintuitor Isus Hristos, care va răscumpăra un popor din

orice fărâdelege, și să-și curățească un norod deosebit plin de rîvnă pentru fapte bune".

Aceasta este o scurtă dar glorioasă declarație a scenelor de la încheierea marelui drama a conflictului dintre Hristos și Satana. Aceasta este numai o slabă prezentare a transformării care va fi experimentată de către poporul lui Dumnezeu înainte de revenirea Mintuitorului.

Lupta din ceruri unde diavolul a provocat autoritatea guvernămîntului lui Dumnezeu, a fost mutată după creațiune în lumea aceasta, Satana a obținut biruința și distrugerea ultimei părți din creațiune. Omul și căminul său din Eden. Omul a fost adus la existență printr-un proces, care ne face să înțelegem natura sa lăuntrică. „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu".

Ni se mai spune că omul, cînd a ieșit din mîinile Creatorului, era desăvîrșit. El era înzestrat cu trei caracteristici distincte și anume: spiritul, intelectul și fizicul, toate ca părți ale primului om, cînd la început el a ieșit perfect din mîinile Creatorului.

Vrăjmașul acestei creațiuni plăcute, plănui nimicirea și distrugerea acestei noi lucrări a mîinilor lui Dumnezeu. Omului i se explicase că o credincioșie și o ascultare neîmpărțită față de Dumnezeu erau condițiile legate de bucu-

Fii cumpătat!

Nu aprinde luminarul vieții tale la amîndouă capetele

Căci mai tîrziu vei regreta

„Sau nu știți că corpul vostru este templul Spiritului Sfînt, care se află în voi, pe care l-ați de la Dumnezeu și că nu sînteți ai voștri înșivă?" 1 Cor. 6, 19. Dacă cineva apucă în viața sa pe o cale, care îi risipește în zadar puterile sale de viață, și care îi întunecă mîntea, atunci el păcătuiește contra lui Dumnezeu, el nu preamărește pe Dumnezeu în corpul și spațiul său, cari aparțin lui Dumnezeu".

E. G. White

rile neîntrerupte ale fericirii sale edenice. Deasemenea i se explicase că rezultatul neascultării avea să fie moartea. Datorită amăgirii celui rău omul a fost adus să facă experiență cu păcatul și cu neascultarea. În momentul cînd omul a păcătuit, corpul său fizic desăvîrșit, care, — datorită hrănirii cu proprietățile dătătoare de viață ale roadelor pomului vieții, trebuia să trăiască veșnic, — a început să slăbească și să moară.

Și chiar așa, au trebuit să treacă mai bine de două mii de ani pînă ce omul să piardă în așa măsură principiile vitale ale vieții, încît să decadă de la posibilitatea vieții veșnice, la sârmana vîrstă de șaptezeci de ani. Neîncetata creștere a bolilor și moartea prematură aveau să fie partea omului pînă la sfîrșitul timpului. Îmbolnăvirea și moartea erau, conform Scripturii, rezultatul imediat al păcatului. Elu erau semnul triumfului celui rău.

Lucrarea și caracterul lui Satana în această lume sînt ilustrate bine în istoria raportată în primul capitol din cartea lui Iov. Ca prinț al acestei lumi, el guverna cu o mină neobosită și crudă. Fiecare îmbolnăvire a noastră, fiecare epidemie, este o consecință a celui rău care de la căderea omului, a lucrat la continua lui distrugere. Temuta malarie care își pretinde milioanele ei de victime în fiecare an; cancerul, boala degeneratoare, arterioscleroza cu afecțiunile ei cardiovasculare, poliomielița, artrita schiloditoare și pedepsitoare, care leagă atît de multe milioane în suferințe chinuitoare, sînt realizări lipsite de glorie ale celui rău în programul său progresiv de ruinare nu numai a omului spiritual și intelectual, ci și al omului fizic, creat, desăvîrșit în originarul său pămînt edenic. Hristos a amintit în mod special că acestea sînt lucrările arhiurajmașului.

Mustind pe conducătorul făjarnic al sinagogii care a protestat contra vindecării în Sabat a femeii ce avea probabil un caz agravat de artrită și gîștii spinării, Hristos îi răspunde: „Și femeia aceasta, care este o fiică a lui Abraam și pe care Satana o ținea legată de 18 ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?” Conducătorul sinagogii era de acord că e bine să vină la sinagogă în zilele de Sabat pentru înviiorarea spirituală, pentru restaurarea acelor puteri spirituale care au fost pierdute în luptele cu cel rău; dar el nu recunoștea că semnele fizice ale lucrării vrăjmașului erau tot atît de adevărate semne ale triumfului său, evidențe ale activității sale degeneratoare. Domnul a arătat că era tot atît de necesar ca această femeie să primească refacerea fizică, ca și experiența spirituală în această zi de odihnă.

Tot așa și nefericitelor victime ale puterii satanice care și pierduseră facultățile lor mintale și care rătăceau în locuri singuratic și pustii dincolo de marea Galileii, în tinutul Gadara, li s-au refăcut puterile lor naturale, prin cuvîntul tămăduitor al Mîntuitorului nostru.

Întreaga slujire a lui Hristos a fost o exemplificare a declarației Sale că El a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut, — pierdut spiritual, intelectual și fizic. El a vindecat pe omul paralizat, ce a dat loc la o provocare: „Păcatele îți sînt iertate”, arătînd că Domnul a îndeplinit o îndoită și chiar întreită lucrare a refacerii acelor care lucra. Hristos ne spune că El a venit să nimicească împărăția lui Satana și toată munca Sa în timpul celor trei ani și jumătate de slujire aici pe pămînt, a fost de a reface sau de a restaura pe aceia pe care Satana îi demoralizase spiritual, le întunecase mințile și îi slăbise și nimicise fizic.

Slujirea lui Hristos a fost bine profetizată de către Isaia :

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns ca să aduc vești bune nenorociților; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mîngii pe toți cei întristați; să dau eșlor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plînsului, o haină de laudă în locul unui duh mîhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihănirii”. „un sad al Domnului ca să slujească spre slava Lui”. Isaia 61, 1-3.

Această profecie accentuiază că una din lucrările săvîrșite de Hristos, era să libereze pe cei legați. Hristos spune despre femeia artritică, cum că ea era legată de Satana timp de 18 ani; și El declara că este o parte din misiunea Sa legitimă, să libereze pe cei ce fuseseră în felul acesta legați „fie prin artrită, lepră, demență, paralizie sau chiar moarte.

Hristos a ales și pregătit mai întii doisprezece ucenici, iar mai tîrziu pe cei șaptezeci, pe care i-a trimis după cum raportează Luca, el însuși un medic, cu aceste cuvinte: „Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpînire peste toți demonii și să vindece boalele”.

Matei vameșul redînd același eveniment cînd el împreună cu ceilalți ucenici au fost trimiși în cîmpul de lucru, zice: „Apoi, Isus a chemat pe cei 12 ucenici ai Săi și le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate, și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință”. Matei 10, 1. Matei raportează că ei au primit următoarea însărcinare ca model de slujire pe care trebuiau s-o ducă la îndeplinire: „Și pe drum propovăduiți și ziceți: „Împărăția Cerurilor este aproape. Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curațiți pe leproși, scoateți demonii. Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

Și cît de bine, au îndeplinit ucenicii, în zilele care au urmat, însărcinarea primită, în lucrarea lor!

Petru și Ioan, doi mari predicatori ai primei Biserici erau în drum spre locul de închinare ca să conducă una dintre acele adunări însemnate, cînd au fost oprîți de către un cerșetor neputincios ale cărui picioare uscate și genunchi slăbănogiți, nu-i îngăduiau altceva, decît să șadă la marginea drumului și să cerșească.

În conformitate cu instrucțiunile Domnului și în autoritatea numelui Său, ucenicii au vindecat pe acest om, schimbînd infirmitatea sa lipsită de nădejde și de ajutor într-o strălucită vigoare athletică. Aici era un alt fiu al lui Abraam, legat probabil din copilăria sa prin legăturile satanice, acum eliberat în numele Domnului Isus Hristos ca să slăvească pe Dumnezeu în corpul său refăcut. Demonul fusese muștrat și izbit în față. Un prizonier, o victimă a sa, fusese smulsă din mîinile sale, și refăcut după chipul lui Dumnezeu și pentru gloria Sa. Cinci mii de bărbați afară de femei și copii, și-au întors inimile spre Acela care venise să caute și să mîntuiască ce era pierdut. Cu siguranță lucrarea de vindecare, era brațul drept al soliei din ziua de rusalii în prima Biserică.

Degenerarea spirituală a păcatului, despre care am cîtit, era rezultatul direct al respingerii și violării legilor și principiilor morale. Decăderea fizică și degenerarea care au mers paralel cu căderea omului, nu erau rezultatul unei influențe rele, misterioase, revărsate asupra lui de către Saton și ostirea lui, ci datorită violării unor legi fizice și principii bine stabilite prin care se intenționa ca omul să trăiască ca un copil ascultător al lui Dumnezeu.

Limbile, manuscrisele și canonul vechiului testament

VECHEA LIMBĂ EBRAICĂ

Cea mai mare parte a Vechiului Testament a fost scrisă în limba ebraică, de obicei numită ebraica veche pentru a o deosebi de limba mîșnaitică și de limba ebraică modernă. Limba ebraică mîșnaitică este ebraica erei creștine, o limbă artificială reinviată în care rabinii iudei își scriu operele lor savante, și care este folosită acum ca limbă oficială a Statului Israel. Termenul „limba ebraică”, aflat pentru prima dată în prologul cărții apocrife Ecclesiasticus (scrisă la 132 în. Hr.), este folosit și de istoricul iudeu Iosif Flaviu, în primul secol al erei creștine, și apare mai tîrziu în scrierile rabinice. Termenul „limba evraiască”, este folosit de Luca în Faptele 21,40 și 26,14.

nea a dat un puternic avînt studiilor din limba ebraică, lucru care se poate vedea din faptul că în secolele al 16-lea și al 17-lea s-au publicat 152 gramatici ebraice de către învățații protestanți, în comparație cu 18 de către învățații iudei.

Cîteva capitole din Ezra (cap. 4,8 la 6,18; 7,12—26) din Daniel (cap. 2,4 la 7,28, un verset din Ieremia (cap. 10,11), și un cuvînt din Geneza (cap. 31,47) sînt scrise nu în ebraica veche, ci în aramaică. Aramaica este probabil tot atît de inrudită cu ebraica, după cum e spaniola cu portugheza. Totuși deosebirile dintre aramaică și ebraică nu sînt acelea de dialect, și cele două sînt privite ca două limbi separate.

Ca rezultat al robiei babilonice, iudeii, în decursul secolelor, au adoptat limba aramaică în locul celei ebraice. Pe vremea Domnului Hristos, aramaica devenise limba maternă a populației Palestinei. Un număr de expresii aramaice din Noul Testament arată clar că ea era limba vorbită de Isus. „Talitha cumi” (Marcu 5,41), „Effata” (Marcu, 6,34), și „Eloi”, „Eloi, lama sabahani?” (Marcu 15,34) sînt unele din expresiile aramaice ale Domnului Hristos.

MANUSCRISELE VECHIULUI TESTAMENT

Material de scris din antichitate — Cei din antichitate foloseau diferite materiale pentru scris, ca de pildă tăblițe de lut sau de lemn, tăblițe de piatră sau bucățele (cioburi) de olărie, piei argășite, sau papyrus. Acest ultim material de scris a fost premergătorul hirtiei noastre moderne, și era lucrat din planta papyrus care crește prin mlaștini. Pentru documente mai lungi, acesta a fost probabil cel mai vechi

material pentru scris folosit în Egipt.

De la Ieremia se obține informația că documentele erau păstrate în vase de pămînt (cap. 32,14), o declarație al cărei adevăr a fost confirmat de multe rapoarte antice găsite în vase de lut în decursul săpăturilor în vechile orașe.

Din secolul al 15-lea în. e. n., folosirea de rulouri de piele este atestată în Egipt de evidența adusă prin documente. Cele mai vechi manuscrise pe piele existente vin din secolul al 5-lea în. e. n. Sulurile de piele erau folosite în cazurile cînd era nevoie de material de scris mai durabil. De aceea rulourile de la Marea Moartă ce vor fi menționate de îndată, aparținînd probabil unei biblioteci de sinagogă, sînt din piele.

Vellum (sau perganent fin), o piele special pregătită de la animale tinere — viței, capre, oi sau căprioare — nu a ajuns la proeminență înainte de secolul al 2-lea în. e. n. Era cel mai costisitor material de scris și era folosit numai pentru manuscrise foarte valoroase, ca de pildă manuscrise ale Bibliei, ale Bisericii creștine în cursul secolului al 4-lea, care pe la data aceea ajunsese la onoare și bogăție.

Penițele de scris pe papyrus erau din trestie transformată prin ciocănire într-o pensulă fină, dar pentru scris pe piele se foloseau penițe cu virful ascuțit. În cele mai multe cazuri cerneala folosită de vechii scribi era făcută din funingine cu o soluție de gumă arabică, dar s-au găsit specimene de cerneală, datînd de prin secolul al 6-lea în. e. n. care conține ceva fier, probabil din gogoși de tufă.

se referă la aramaică și nu la ebraică. Aramaica era limba curentă folosită în vremurile Noului Testament.

Termenul biblic folosit pentru limba vorbită de Izraeliții Vechiului Testament este „limba Canaanului” Isa 19,18), sau „limba iudaică” (2 Regi 18,26,28; Neem. 13,24).

Limba aramaică este o ramură a marii familii de limbi semitice vechi, cari erau vorbite în Mesopotamia, Siria, Palestina și Arabia. Ea este foarte aproape inrudită cu limbile vorbite de vechii Canaaniiți, Feniceni și Sirieni, și este aproape identică cu acelea ale Moabiților, Edomișilor și Amonișilor. Limba vorbită de oamenii originari din Canaan prea puțin se deosebește de ebraica biblică.

Timp de mai multe veacuri creștinii n-au fost interesați în ebraica Vechiului Testament, și nici nu s-au făcut multe încercări de a poseda limba aceasta la perfecție. Numai doi din părinții bisericesti, Origen și Ieronim, au făcut eforturi serioase pentru a învăța limba ebraică. Din vremea apostolică și pînă în timpul Reformațiunii Protestante învățații iudei erau aproape singurii păstrători ai vechii limbi în care fusese scris Vechiul Testament.

Reformatorii fiind ageri cercetători ai Cuvîntului lui Dumnezeu au sprijinit sau au produs traduceri noi ale Bibliei. Cu toate acestea, ei au stăruit ca fiecare traducere să se sprijine pe limba originală, și nu pe o traducere anterioară fie ea greacă sau latină. Aceasta cerea o perfectă cunoaștere a limbii ebraice din partea traducătorilor și a învățaților protestanți. De aceea Reformați-

Sulurile de la Marea Moartă — Înainte de 1947 cele mai vechi manuscrise cunoscute ale oricărei cărți a Bibliei ebraice erau un fragment de foaie de papirus conținând Decalogul și cuvintele din Deut. 6,4,5. Documentul acesta, cunoscut ca „Papyrusul Nash”, ne vine cam de prin anul 100 î. e. n., și pînă la 1947 era cam cu o mie de ani mai vechi decît oricare alt manuscris cunoscut din Biblia ebraică.

La 1947 a fost făcută cea mai mare descoperire de manuscrise biblice din vremurile moderne, cînd vreo cîteva beduini au găsit cîteva suluri și fragmente de piele într-o peșteră în apropiere de țărmul nord-vestic al Mării Moarte. Întrucît nu se găsiseră mai înainte suluri de felul acesta, proprietarii indigeni au avut oarecare greutăți pentru a le putea plasa. Cumpărătorii se temeau că sînt falsificați. În cele din urmă totuși, sulurile au ajuns parte în mîinile Prof. E. L. Sukenik de la Universitatea Ebraică, și parte în posesia unei mînăstiri siriace din Ierusalim. Dr. John C. Trever, pe atunci director al Școlii Americane de cercetări din Ierusalim, a fost primul învățat care a recunoscut autenticitatea lor și a adus sulurile în atenția experților din America. De la data de cînd descoperirea aceasta a fost făcută cunoscut în primăvara anului 1948, unele din manuscrisele acestea au fost publicate, și o mare cantitate de literatură a fost scrisă cu privire la ele.

Peștera unde au fost găsite sulurile a fost săpată în mod științific și s-au găsit sute de fragmente de manuscrise. De asemenea s-au găsit sute de cioburi de olărie din care a fost posibil să se reconstruiască — parțial sau complet — aproape 40 vase de pămînt, care pe vremuri fuseseră întrebuințate la păstratul sulurilor. De asemenea au fost obținute și capacele lor în formă de strachină cum și o mare cantitate de pinze în care fuseseră învelite sulurile. În timpul săpăturilor în regiunea de ruine de la Khirbet Qumram, care este situată în apropiere de peșteră, s-a găsit un vas de pămînt asemănător. Descoperirea aceasta dovedește aproape sigur că Khirbet Qumram este locul unde își aveau obirșia sulurile înainte ca ele să fie depozitate în peșteră pentru păstrare în siguranță într-o vreme de greutăți, probabil în cursul primei revolte a iudeilor, care a dus la distrugerea Ierusalimului în anul 70 e. n. În anii 1951 și 1952 au fost descoperite alte peșteri în pustiul Iudeii, care ne-a adus multe alte manuscrise care după aparență provin din ultimele două secole în. e. n. și din primele două secole din e. n.

Descoperirile mai recente din vecinătatea localității Khirbet Qumram au sporit foarte mult numărul manuscriselor ce ne stau la îndemînă, așa încît se spune că partea cea mai mare a Vechiului Testament poate fi acum citită după suluri din timpul Domnului Hristos sau mai timpuriu. Acestea cuprind copii complete din Exodul, Numeri, Rut, Psalmii și Ieremia, împreună cu porțiuni din multe altele. O versiune grecească a profetilor mici datînd din vremurile Noului Testament a fost de asemenea găsită.

ISTORIA CANONULUI VECHIULUI TESTAMENT

O înțelegere corectă a istoriei Bibliei și a colecționării cărților ei nu e numai de mare interes pentru cititorul Cuvîntului lui Dumnezeu, dar e și necesar pentru a respinge falsele susțineri ale acelora care au fost influențați în gîndirea lor de înalta critică. Întrucît uneori s-a susținut că colecționarea cărților Vechiului Testament s-a făcut fie exact înainte de lucrarea Domnului Isus Hristos sau la sinodul iudaic de la Jamnia după distrugerea Ierusalimului de către Romani în anul 70 e. n., trebuie să cunoaștem realitățile pentru a vedea amăgirea ascunsă în susținerile acestea.

Canonul — Cuvîntul canon a fost folosit de greci pentru a defini un îndreptor investit cu autoritate. Apostolul Pavel folosește cuvîntul în sensul acesta în Gal. 6,16. Începînd din secolul al 2-lea, s-a vorbit despre regula învățăturilor creștine folosindu-se expresii de felul acesta: „Canonul bisericesc”, „canonul adevărului” sau „canonul credinței”.

Pentru a prezenta colecția cărților Bibliei recunoscute ca regulă de credință și practică, cuvîntul canon a fost folosit pentru prima dată de părintele bisericesc Origen (185? — 254? e. n.) care spunea că „nimeni n-ar trebui să folosească pentru probarea doctrinei, cărți care nu sînt cuprinse printre Scripturile canonizate”. Atanasie (293? — 373 e. n.) numea pe atunci întreaga colecție de cărți consfințite de biserică „canon”, și acesta este sensul cu care cuvîntul și-a aflat intrare în limbajul bisericii.

SUBÎMPĂȚIRI MODERNE ȘI ANTICE ALE VECHIULUI TESTAMENT

Termenul „Canonul Vechiului Testament”, înseamnă pe scurt cele 39 cărți ale Vechiului Testament protestant, care au fost scrise de profeți, istorici și preoți inspirați din vremurile pre-creștine. Subîmpărțirea actuală în trei părți — istorică, poetică și profetică — conținînd 39 cărți își are originea de la traducerea greacă și latină a Bibliei unde se găsește subîmpărțirea aceasta. Vechiul Testament ebraic constă din 24 cărți cari erau împărțite în următoarele 3 părți principale:

1. Legea (torah) conținînd cele cinci cărți ale lui Moise, sau Pentateucul.
2. Profeții (nebi'im) subîmpărțite în:
 - a) patru dinainte”, Iosua, Judcători, 1 și 2 Samuel, și 1 și 2 Regi;
 - b) patru „de pe urmă”, Isaia, Ieremia, Ezechiel și cei doisprezece profeți mici, ca o carte.
3. Scrierile (Ketubim), constînd din restul de unsprezece cărți, din care Ezra-Neemia ca și 1 și 2 Cronici, forma fiecare cîte o carte.

Întreita subîmpărțire a Vechiului Testament ebraic pe timpul Domnului Hristos este atestată de propriile Lui cuvinte, după cum urmează: „Trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în 1) Legea lui Moise, în 2) Prooroci și în 3) Psalmi”. Luca 24,44.

Mărturia Domnului Hristos și a apostolilor — Domnul Hristos a mărturisit nu numai cu privire la existența întregii subîmpărțiri a Bibliei ebraice (Luca 24,44), dar și cu privire la ordinea succesiunii cărților cunoscute de El. Ordinea cărților în Biblia ebraică e oarecum diferită de aceea a Bibliilor moderne în alte limbi. Corespunzător cu întreita subîmpărțire a Bibliei ebraice explicată mai înainte, secțiunea Scrierilor vine ultima, avînd cele două cărți ale Cronicilor (una în ebraică) la finele Vechiului Testament. Cînd Domnul Isus spunea fariseilor că de la ei se va cere socoteală de crimele săvîrșite „de la singele lui Abel și pînă la singele lui Zaharia, care a fost ucis între altar și templu” (Luca 11,51; vezi Mat. 23,35). El s-a referit la primul martir, Abel, menționat în prima carte a Bibliei (Gen. 4,8) și la Zaharia, al cărui martiraj este descris în ultima carte a Bibliei ebraice (2 Cronici 24,20—22). Dacă Domnul ar fi folosit cuvîntul „pînă la” într-un sens cronologic, ar fi menționat pe profetul Uria, care a fost ucis de Iehoiachim la peste un secol după Zaharia (Ier. 26, 20—23). Declarația Domnului Hristos procură o dovadă clară cu privire la faptul că ordinea cărților în Biblia ebraică era pe deplin stabilită în vremea Sa.

Peștele luminaresc

În partea de jos a litoralului Oceanului Pacific din America de nord, de la Alaska și pînă la Statul Oregon, trăiește eulahanul — un pește de circa treizeci centimetri lungime.

În trecut pieile roșii au folosit acești pești pentru luminarea colibelor, deoarece ei conțin foarte multă grăsime.

Ei au introdus în peștele uscat un fitil, au atîrnat peștele vertical și au aprins fitilul, care lezea afară. Au obținut astfel o luminare foarte originală, care ardea încet și în mod egal.

În prezent eulahanul este întrebuințat pentru prepararea unei grăsimi în scopuri terapeutice. La gust este mult mai plăcută decît „untura de pește”.

Tezaurul de la Pietroasa

În veacul al XIX-lea, pe teritoriul patriei noastre, s-a găsit o comoară de mare preț ascunsă din secolul al IV-lea, și de care a auzit întreaga suflare românească, cunoscută sub denumirea de: „Cloșca cu puți de aur”. Acest tezaur a fost evacuat acum 40 de ani, la aliatul nostru din răsărit, de teama năvălirilor inamice, unde a fost adăpostit și păstrat pînă în anul 1956.

Guvernul U.R.S.S., printr-un act generos, față de R.P.R., a înapoiat acesteia tezaurul de la Pietroasa și picturile de mare valoare ce fuseseră depuse acolo. Poporul întreg a primit cu recunoștință acest gest și-l apreciază cum se cuvine.

Pe lângă tezaurul de la Pietroasa, popoului român i s-a înapoiat și o importantă colecție de monezi antice depuse tot acolo. Mai mult de 35.000 monezi, au venit să îmbogățescă colecțiile noastre. Dintre acestea peste 1.000 de piese sînt de aur.

În marea sală a Muzeului de Artă al R.P.R. în care este expusă colecția numismatică și arheologică, Tezaurul de la Pietroasa, așezat într-o vitrină bogat drapată în catifea verde, ocupă locul de frunte.

Tezaurul a fost găsit de către doi țărani care lucrau la extragerea pietrei dintr-un loc din apropierea satului Pietroasa, raionul Mizil, reg. Ploiești. Minunata comoară de aur și pietre prețioase a intrat în posesia Statului abia după doi ani de la descoperire, trecînd printr-o serie de peripeții, în care timp aproape jumătate din obiecte au fost pierdute, iar restul grav deteriorate. Piesele păstrate au suferit atunci cînd au fost descoperite, lovituri de topor, au fost sfărîmate și turtite, iar pietrele prețioase, cu care unele erau împodobite, au sărit de la locul lor și s-au pierdut.

Ceea ce se păstrează din tezaur cîntărește 18,797 kg. Cele douăsprezece piese din care se compune tezaurul sînt: un taler mare, plat, cu diametrul de 0,57 m.; o cană de turnat, cu toartă, înaltă de 0,38 m., un vas de cult (patra) împodobit în interior cu o zonă de figuri în relief, care înconjoară o statueta reprezentînd o zeiță feminină, așezată pe un tron fixat în centrul vasului; două vase de formă octogonală și dodecagonală cu toate în formă de pantere.

Din obiectele de podoabă care fac parte din acest tezaur, cele patru agrafe de prins mantia, în forme de păsări, sînt cele de la care tezaurul și-a luat numele de „Cloșca cu puți de aur”. Una dintre ele, snai mare, are un cap de soim, altele două, unite printr-un lîntișor, au capete mici de păsări cu gîtul lung, cea de a patra este mai mică și mai stilizată.

Printre obiectele păstrate se mai află un colier lucrat în același fel, încrustat cu pietre de diferite culori, un colier simplu din sîrmă de aur grosă și două fragmente dintr-o brățară mare, pe care era gravată o inscripție cu litere vechi germanice.

Tezaurul este atribuit unui neam germanic în migrație, Vizigoții, care aflîndu-se în anul 376 e.n. pe teritoriul patriei noastre au fost bătuți de Huni și șiliți să se retragă grabnic în Carpați. Cu acea ocazie probabil, tezaurul a fost ascuns în pămînt.

Peste zece mii de vizitatori, vizitează zilnic Muzeul de Artă al R.P.R., și confirmă prin prezența lor, atașamentul și dragostea pentru bunurile artistice ale țării.

P. CRIȘAN

Aniversări istorice

În lungul lanț al dezvoltării istorice, evenimentele epocii noastre prezintă un interes deosebit pentru studiu și observare. Istoria ca știință, conține fenomenele dezvoltării diferitelor țări și popoare în diferite epoci. Interpretarea reală a dezvoltării vieții sociale, este o problemă foarte principală. Pentru a putea desprinde sensul real al marilor evenimente din epoca noastră, pe care le atingem în acest articol, și pentru a avea justa lor înțelegere, trebuie să observăm cu clară obiectivitate faptele și să le judecăm debarasați de orice prejudecată omepească.

În studiul Bibliei, noi am făcut cunoștință cu părți importante din istoria neamului omenesc. Din felul cum este prezentată dezvoltarea popoarelor și a fenomenelor vieții sociale în Cuvîntul inspirat, înțelegem că mersul evenimentelor istorice este determinat de cauze diferite. Deci, evenimentele care se succed unele după altele, cit și fenomenele care zguduie în diferite perioade omenirea, nu sînt un produs al simplei întîmplări. Ele stau în strînsă lezătură cu cauze și legi care determină noul stadiu al dezvoltării societății omenestii.

În natură, lucrurile își urmează în mod lent, cursul lor regulat. Rîurile curg și vor continua să curgă la vale, norii alegea prin văzduh și ploaia va continua să curgă de sus. Sămînța aruncată în pămînt sub influența condiționată de legi va incolți dînd rod în fiecare an.

În domeniul social, legile de dezvoltare își urmează deasemenea cursul lor. Toate fenomenele sociale au la bază cauze diferite. Aceste cauze determină forme noi care apar în condițiuni evolutive sau revoluțive. În permanenta mișcare a societății, chiar acele evenimente care par ieșite din normal, cumpănesc în ansamblul fenomenelor ca forte ale echilibrului.

Erupția unui vulcan, care impresionează atît de puternic

pe om, nu este un fapt al unui singur moment, ci un proces îndelungat de frămîntare al elementelor din interiorul pămîntului. Momentul erupției se produce cînd s-a atins maximum volumului de gaze acumulat în subteran, care se transformă într-o colosală energie. În lumina acestei comparații ne-am putea explica într-o oarecare măsură frămîntările din istoria omenirii și fenomenele din viața societății.

Una din aceste uriașe răbufniri, înregistrată în istoria a avut loc în viața popoului Rus, prin Marea Revoluție din octombrie 1917. Tabloul acelor evenimente este fără precedent în istoria omenirii. Revoluția a fost începută în condițiuni extrem de grele dar a înfruntat toate piedicile pînă la capăt. Multe au fost fărâdelegile săvîrșite împotriva popoului și lung a fost lanțul suferințelor lui. Cîrmuire sub care trăise pînă aci, era coruptă și persecutoare; în toate părțile erau abuzuri strigătoare; stoarcere, intoleranță și cruzime sălbatecă. Poporul se zbătea în crunte suferinți. Teroarea și brutalitățile împotriva omului era dusă la culme. Lipsurile și mizeria celor săraci era jalnică. Urmările războiului și apăsarea din partea stăpînitărilor despotice făcea viața nespuse de grea.

Încă în anii 1905 și 1907, poporul a încercat să scuture jugul greu al nedreptăților sociale dar nu a reușit. Ținut în mizerie și ignoranță, un popor de țărani care lucra pe pămîntul moșierilor, nu avea nici pîinea cea de toate zilele. În aceste condiții poporul a fost determinat să scuture jugul printr-o acțiune de mari proporții. În orice perioadă din Istoria omenirii, nedreptatea, tirania și necinstea față de popor a fost pedepsită de Dumnezeu. În Jacob la cap. 5 se arată în versul 4: „Iată că plata lui, crătorilor care v-au secerat cîmpiile, și pe care le-ați oprit-o

(Continuare la pag. 16)

La nunta din Cana

Isus n-a început lucrarea Sa săvârșind vreo faptă mare în fața sinedrului din Ierusalim. Puterea Sa s-a arătat pentru a face ca voia bună să crească la o nuntă la care se adunase rudele într-un mic sat din Galileea. În felul acesta, El a arătat iubirea și dorința Sa ca fericirea lor să crească. În pustiul ispitei, El băuse o cupă plină de durere. În lume S-a arătat apoi pentru a da oamenilor paharul binecuvântării pentru ca prin binecuvântările Lui să sfințească legăturile pe cari oamenii le încheie în viață.

De la Iordan, Isus S-a reîntors în Galileea. La data aceea urma să aibă loc o nuntă în Cana, un sătuleț nu departe de Nazaret; cei doi erau rudă cu Iosif și cu Maria; și Isus aflând despre această adunare în familie, S-a dus la Cana, unde a fost invitat să rămână la masă împreună cu ucenicii Săi.

Din nou S-a întâlnit cu mama Sa, de care se despărțise de citva timp. Maria auzise de cele petrecute la Iordan la botezul Lui.

La nuntă L-a întâlnit tot ca pe un fiu bun și servibil. Cu toate acestea nu mai era același. Fața lui era schimbată. Păstra încă urmele luptei pe care o dusesse în pustie. Iar expresia de demnitate și de putere da dovadă despre misiunea Lui cerească. Împreună cu El era un grup de tineri ai căror ochi îl urmăreau cu respect, și cari îl numeau „Învățătorul”. Tovarășii aceștia au povestit, și ei, Mariei, ce văzuseră și auziseră la botez, și prin alte locuri. Ei au încheiat declarând: „Noi am găsit pe Acela despre care -a scris Moise în lege, și prooroci”.

Cînd oaspeții s-au adunat, părea că mulți sînt preocupați de lucruri foarte importante. Toți erau foarte excitați. Grupuri mici discutau în liniște dar cu foarte mare interes, și fețe mirate se îndreptau spre Fiul Mariei. Cînd Maria a auzit cuvintele ucenicilor cu privire la Isus, s-a veselit la gândul că speranțele pe cari le nutrise ea atîta vreme nu fusese zadarnice. Lucrul era prea omenesc ca bucuria aceasta sfîntă să nu fie amestecată și cu o naturală mîndrie din partea mamei atît de iubitoare. Cînd a văzut ochii tuturor îndreptați spre El, ar fi dorit ca El să dea o dovadă celor adunați acolo, că El era Acela, ne care Dumnezeu îl onorase așa de mult. Ea spera că se va ivi prilejul ca El să facă o minune în fața lor.

De data aceasta, înainte ca petrecerea să ia sfîrșit, s-a observat că vinul se terminase. Descoperirea aceasta a adus multă îngrijorare și durere. Era un lucru neobișnuit, ca la asemenea ocazii să nu fie vin, și lipsa lui ar fi fost un semn de rea primire pentru oaspeți. Fiind rudă cu tinerii, Maria dăduse ajutor la pregătirile pentru masă. Acum ea vorbea cu Isus și îi zice: „Nu mai au vin”. Cuvintele acestea erau ca o rugămintă, ca El să le ajute; dar Isus a răspuns: „Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul”.

Răspunsul acesta pe cit ni se pare nouă de brusc, nu exprima răceală sau lipsă de politețe. Felul în care Mintuitorul S-a adresat mamei Sale, era după felul în care se vorbea în Orient. Așa se vorbea față de persoanele cărora voia cineva să le arate respect. Purtarea și faptele lui Hristos pe pămînt, erau în armonie cu învățătura pe care El însuși o dăduse: „Onorează pe tatăl tău, și pe mama ta”. Pe cruce, ultima dată cînd El a dovedit milă față de mama Sa, a vorbit la fel, cînd a lăsat-o în grija celui mai iubit ucenic al Său. Și la nuntă, ca și pe cruce, iubirea exprimată prin glasul, privirea și gesturile Lui, talmăcoau cuvintele Sale.

Cuvintele: „Nu Mi-a sosit încă ceasul”, arăta că fiecare faptă din viața de pe pămînt a lui Hristos era o împlinire a planului care exista din veacuri veșnice. Înainte ca El să vină pe pămînt s-a aflat în fața Lui planul desăvîrșit în toate amănuntele. În timp însă ce trăia printre oameni, El era călăuzit de voinea Tatălui. El nu S-a dat înapoi de a lucra la timpul hotărît. Cu aceeași supunere, El aștepta pînă la venirea timpului.

Spunînd Mariei că încă nu l-a venit ceasul, Isus a dat

un răspuns gîndurilor ei nemărturisite, un răspuns la așteptările pe cari ea le nutrea, ca tot poporul din care ea făcea parte. Ea spera că El Se va descoperi ca Mesia, și va lua în stăpînire tronul lui Israel. Dar nu venise încă timpul. Isus primise soarta omului nu ca Împărat, ci ca un om al durerii și obișnuit cu suferința.

Dar cu toate că Maria nu înțelegea bine lucrarea lui Hristos, ea se încredea în El fără nici o restricție. La încrederea aceasta Isus a dat un răspuns. Cea dintîi minune a fost săvîrșită pentru a onora încrederea Mariei, și pentru a întări credința ucenicilor Săi. Ucenicii urma să întîmpine multe și grele ispite cari să-i atragă la necredință. Pentru ei profesiile erau foarte bine înțelese și nu mai putea fi loc de discuție asupra faptului că Isus era Mesia. Ei se așteptau ca mai mari în ale credinței să-L primească cu mult mai mare încredere ca ei. Ei spuneau la toată lumea ce lucrări minunate săvîrșea Hristos, și ce convingere aveau ei despre lucrarea Lui. Dar erau surprinși și amarnic dezamăgiți de necredința de prejudecată și de vrăjmășia față de Isus, pe cari le dădeau pe față preoții și rabinii. Cele dintîi minuni ale Mintuitorului au întărit pe ucenici ca să poată rezista la această opunere.

Fără a fi cumva turburată de cuvintele lui Isus Maria a zis celor ce slujeau la masă: „Să faceți orice vă va zice”. Ea a făcut tot ce putea pentru a pregăti calea pentru lucrarea lui Isus.

La intrare se aflau șase vase mari de piatră și Isus a spus slujitorilor, să le umple cu apă. Și ei au făcut așa. Apoi pentru că aveau nevoie de vin, a zis: „Scoateți acum și aduceți gazdei. În locul apei cu care fusesse umplute vasele a început atunci să iasă vin. Nici gazda, nici oaspeții nu aflaseră că se sfîrșise vinul. Cînd a gușiat din băutura adusă de Hristos, gazda a constatat că era mult mai bună ca aceea pe care o aveau mai înainte, și că se deosebea foarte mult de aceea servită la începutul petrecerii. Chermind pe mire, i-a spus: „Orice om pune la masă întîi vinul cel bun, și, după aceea, pune pe cel mai puțin bun; dar tu ai ținut vinul cel bun pînă acum”.

Darul dat de Hristos la nuntă era un simbol. Apa reprezentă botezul în moartea Lui; vinul arăta singele Lui care avea să se verse pentru păcatele lumii. Apa cu care au fost umplute vasele era adusă de mîini omenești, dar numai cuvîntul lui Hristos a fost în stare să-i dea puteri dătătoare de viață. Tot astfel stau lucrurile cu formele cari ținese către moartea Mintuitorului. Numai prin puterea lui Hristos, care lucrează prin credință, ele ajung să aibă putere de a hrăni sufletul.

Cuvîntul lui Hristos a făcut ca la nuntă să fie belșug. Tot așa de îmbelșugat este și harul Lui, care curăță nedreptățile oamenilor și reînnoește și ajută sufletul.

Vinul pe care l-a făcut Isus la nuntă și acela pe care l-a dat ucenicilor Săi, ca un simbol al propriului Său sînge, era must curat din struguri. Acesta e vinul, despre care amîntește și Isaia aînd vorbește de vinul nou „într-un strugure” și zice: „Nu-l nimici, căci este o binecuvîntare în el”. Isa. 65, 8 p. p.

Însuși Hristos a vorbit în Vechiul Testament, cînd a înștiințat pe Israel că, „vinul este batjocoritor, băuturile tari sînt gâlăgioase, oricine se îmbată cu ele nu este înțelept”. De aceea El n-a dat nimănui asemenea băutură. Satana ispitește pe oameni să folosească lucruri cari întunecă rațiunea și slăbesc puterile de înțelegere spirituală, dar Hristos ne învață, să înfrîngem ceea ce este inferior în firea noastră. Toată viața Lui a fost o pildă de sacrificiu de sine. Pentru ca să înfrîngem puterea poftei, El a suferit pentru noi cea mai grea încercare pe care o putea suferi corpul omenesc. Hristos a fost acela care a dat îndrumarea ca Ioan Botezătorul să nu bea nici vin, nici băutură îmbătătoare. Tot El a ordonat o abținere asemănătoare pentru soția lui Manoah. El a mai pronunțat și un blestem asupra omului care va da băutură îmbătătoare semenului său. Hristos n-a contrazis propria Lui învățătură. Vinul

nefermentat făcut de El pentru oaspeții de la nuntă a fost o băutură sănătoasă și înviorătoare. Efectul ei a fost acela că a pus din nou gustul în armonie cu un apetit sănătos.

Isus a început lucrarea Lui de reformă, intrând în strinse legături de iubire cu oamenii. În timp ce arăta cel mai mare respect față de legea lui Dumnezeu, El muștra evlavia pretențioasă a Fariseilor, și căuta să libereze pe oameni de rindurile fără rost cu cari erau legați. El căuta să dărime barierele cari despărțeau diferitele clase ale societății, ca să poată aduna pe oameni ca pe membrii aceleiași familii. Participarea Lui la nuntă, era plănuită pentru a face primul pas către această țintă.

Dumnezeu îndrumase pe Ioan Botezătorul să locuiască în pustie ca să poată fi ferit de influența răbinilor și să fie pregătit pentru lucrarea lui specială. Dar viața lui izolată nu era o pildă pentru oameni. Nici Ioan n-a spus ascultătorilor lui să lase ocupațiile lor de mai înainte. El le-a poruncit să aducă dovezi că s-au pocăit, prin aceea, că vor fi credincioși față de Dumnezeu în locul unde El i-ar fi chemat.

Isus muștra goana după plăceri de orice formă, dar din fire El era sociabil. El primea ospitalitatea tuturor claselor vizitând familii de bogați și de săraci, de învățați și de neînvațați, și căutând să înalțe gîndurile lor de la lucrurile obișnuite ale vieții, la lucrurile spirituale și veșnice. El n-a îngăduit risipa și viața Lui n-a fost atinsă nici de umbra ușurinței. Cu toate acestea Se bucura de scenele de neînnoată bucurie, și prin prezența Lui a arătat că adunările de societate pot fi sfințite. Nunta la Iudei era un prilej de lucruri impresionante, și bucuria cultivată acolo nu era neplăcută pentru Fiul omului. Luînd parte la nuntă, Isus a onorat căsătoria ca pe o instituție divină.

Atît în Vechiul cît și în Noul Testament, legătura care există între cei căsătoriți, e folosită pentru a reprezenta

unirea sfîntă dintre Hristos și credincioșii Lui. Pentru Isus, bucuria celor de la nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua cînd El va aduce mireasa Lui în casa Tatălui, și cînd cei răscumpărați și răscumpărătorul vor sta la masa de la nunta Mielului. El zice: „Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeu tîu de tine”.

Noi nu trebuie să renunțăm de a fi în legătură cu societatea, nu trebuie să ne separăm de ceilalți oameni. Pentru ca să lucrăm între toate clasele trebuie să găsim pe oameni acolo unde sînt. Rareori ne vor căuta din propria lor inspirație. Nu numai de la amvon e atînsă inima oamenilor de adevărul dumnezeesc. Mai este un alt cîmp de lucru, poate mai umil, dar imbelșugat și roditor, și anume, în căsuța celor umili și în palatul celor mari; acolo unde ni se dă ospitalitate și în gîdnările pentru bucurii sociale nevinovate.

Niciodată n-ar trebui să dăm lumii impresia că aceia cari cred în Hristos sînt oameni posesorii și nefericiți. Dacă ochii noștri sînt țintiți la Isus, vom vedea pe Răscumpărătorul Cel atît de milostiv, și vom cîștiga și noi din lumina feței Sale. Oriunde domnește Duhul Lui, acolo se găsește pace. Se va găsi și bucurie, pentrucă omul are o liniștită și sfîntă încredere în Dumnezeu.

Hristos are bucurie, cînd vede că urmașii Lui dovedesc, că deși sînt oameni, sînt totuși părtași la firea dumnezească. Ei nu sînt statui, ci oameni vii. Inima lor, înviorată de undele harului divin, se deschide și se distinde în fața soarelui dreptății. Lumina care luminează asupra lor, ei o reflectează asupra altora prin fapte luminate de iubirea lui Hristos.

E. G. WHITE

Istoricul organizației și dezvoltarea bisericii advente

De la început. Adventiștii care țineau Sabatul s-au strădui să-și formeze rindurile lor bisericești potrivit cu principiile care erau la temelia organizației apostolice. În străduința lor ei au căutat să urmeze cît mai de aproape învățăturile Proorocilor și ale Apostolilor, dar nici aceste sfaturi inspirate nu au mulțumit pe unii dintre cei care ar fi putut să înainteze din putere la putere prin unirea cordială cu frații lor de credință. Totuși conducătorii noștri au strălucit în a susține că în cursul scenelor de la sfîrșitul pămîntului acesta, poporul lui Dumnezeu, în toate cîte ei vor face, va fi în fața lumii o priveliște de adevărată armonie cerească.

Cu privire la organizația Adventiștilor care țineau Sabatul, în timpul primilor 20 de ani de la 1844, sora E. G. White declară următoarele:

„Eu cunosc greutățile care au trebuit să fie întimpinate, relele pe care ea (organizația) trebuia să le îndrepteze și am urmărit influența ei față de creșterea lucrării. La începutul lucrării, Dumnezeu ne-a dat o lumină specială în privința aceasta, iar lumina aceasta ca și toate învățăturile pe care le-am primit în timpul experiențelor noastre, ar trebui să fie cercetate cu îngrijire.

„Numărul nostru era foarte restrîns și cei mai mulți erau din rindurile oamenilor săraci. Vederile noastre religioase erau aproape necunoscute lumii. Nu aveam case de rugăciune, publicațiile erau foarte puține și mijloacele foarte mărginite pentru a duce mai departe lucrarea noastră. Oile erau împrăștiate pe toate cărările, prin țiguri și păduri. Solia noastră era: „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

„Numărul nostru a crescut treptat. Sămînța semănată a fost adăpată de Dumnezeu și tot El a ajutat pentru creșterea ei. La început ne adunam pentru cult și prezentam adevărul acelor care veneau să-l asculte, în case particulare, în bucătării mari, în șure, în dumbrăvi și în locașurile umile de cult”.

„Crescînd numărul nostru, s-a văzut că fără o oarecare

organizație ar fi o mare confuzie și că lucrarea n-ar putea fi săvîrșită mai departe cu succes. Era nevoie foarte mare de organizație pentru ca să fie sprijiniți predicatorii, să fie săvîrșită lucrarea în cîmpuri noi, să fie apărute atît comunitățile cît și corpul predicatorilor, să se dețină proprietățile bisericii, să se publice adevărul prin presă și pentru alte multe scopuri.

Grea a fost bătălia noastră pînă am făcut organizația. Cu toate că Domnul a dat mărturie în această privință, opunerea era puternică și trebuia să se facă față la ea fără încetare. Dar știm că Domnul Dumnezeu lui Israel ne călăuzea și ne îndruma prin providența Sa”.

„Am început lucrarea de organizare și o deosebită prosperitate a însoțit această lucrare de înaintare...”

„Lucrarea noastră n-a fost susținută prin daruri mari sau prin moșteniri, căci puțini sînt cei avuți între noi. Care este taina propășirii noastre? Am mers la ordinul Conducătorului mîntuirii noastre. Dumnezeu a binecuvîntat străduințele noastre unite. Adevărul s-a răspîndit și a înflorit. Instituțiile noastre s-au înmulțit. Sămînța de muștar a ajuns să fie un copac mare. Sistemul organizației s-a dovedit un mare succes. S-a început cu dăruirea sistematică potrivit cu planul biblic. Trupul a fost bine încheșat, strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheștură” (Efes. 4,16). În timpul înaintării noastre sistemul de organizație s-a dovedit lucrător...”

Începutul organizației s-a făcut prin emiterea de legi-timații predicatorilor în anul 1853. Deși unii s-au opus la început, însă efectul cel bun s-a simțit apoi de toți.

La consfătuirea din 28 ianuarie 1859 s-a adoptat planul dărniceii după sistemul zecimii.

Pentru o bună deservire a cîmpului, pentru unitate de acțiune și pentru o efectivă organizație, sub îndemnul Sp. Profeției, cu începere de la 1860, s-a început ținerea de adunări în fiecare stat pentru consfătuiri. După multe dezbateri și plănuri s-a adoptat în cele din urmă hotărîrea de a organiza membrii în comunități, apoi Comunitățile în Conferințe și acestea la un loc formînd Con-

ferința generală. S-a hotărât de asemenea ca în adunările anuale unitățile în subordine să fie reprezentate prin delegați.

Înainte de anul 1860, Adventiștii care țineau Sabatul nu adoptaseră un nume pentru denumirea, nici nu aveau o organizație legală pentru deținerea de proprietăți. Lucrul acesta aducea turburare și neliniște. La începutul anului 1860, fr. James White, care vreme îndelungată purtase răspunderea financiară a lucrării de editură, a propus să se organizeze lucrurile în așa fel încât să se poată deține în chip legal averile Bisericii pe numele ei. Au urmat multe discuții dar, hotărârea pozitivă s-a luat la sfârșitul lunii septembrie a aceluiași an. Tot atunci s-a ales și numele denumiri noastre: „Adventiști de ziua a șaptea”, care exprimă credința și poziția noastră. Hotărârea a fost întipărită cu mulțumire în tot timpul. În legătură cu spiritul cel bun ce s-a manifestat cu prilejul acestei conferințe, fr. James White scria: „Conferința noastră a cerut o muncă istovitoare. Dar Dumnezeu să fie lăudat că a domnit o măsură bună de armonie și că scumpii servi ai lui Dumnezeu s-au despărțit având mai multă încredere unii în alții și mai multă iubire unii față de alții... Aceasta îmi inspiră curaj să lucrez pentru această cauză”.

Conferința generală a adventiștilor de ziua a șaptea a fost organizată la 20 și 21 mai 1863. În decursul unei adunări de consfățuire a delegaților din diferite conferințe și comunități „cu scopul de a asigura unitatea și succesul în lucrare și pentru a promova interesele generale ale lucrării adevărului prezent și pentru a desăvârși organizația adventiștilor de ziua a șaptea, deoarece fr. White a refuzat de a fi președinte pentru motivul că el susținuse cel mai mult nevoia de organizație, în locul lui a fost ales fr. John Byngton. Acesta fusese la început membru al Bisericii metodiste de care se despărțise deoarece acolo era admisă sclavia. El a format o comunitate în care erau primiți numai aceia care se opuneau sclaviei. După experiențe puternice în familia sa, el a primit apoi credința adventă fiind un zelos apărător al ei.

La câteva săptămâni după organizarea Conferinței generale din 1863, fr. și sora White au vizitat localitatea Otsego-Michigan, ca să încurajeze pe lucrătorii evangheliști de acolo. Cînd grupa de lucrători se plecă în genunchi pentru rugăciune la început zilei Sabatului, sorei White îi fu arătată o viziune foarte cuprinzătoare cu privire la legătura care există între sănătatea corporală și spiritualitate și cu privire la însemnătatea faptului de a urma principiile drepte în dietă și în îngrijirea corpului, și în ceea ce privește foloasele leacurilor naturale: aer, curat, lumină de la soare, exercițiu și folosirea rațională a apei.

Această descoperire dată sorei White la 6 iunie 1863, a făcut ca cei ce conduceau biserica de curînd organizată să-și dea seama de importanța reformei sanitare. În lunile care urmară cînd s-a văzut că solia despre sănătate este o parte din solia adventiștilor de ziua a șaptea, s-a inaugurat un program de educație sanitară. Începînd această lucrare, s-au publicat șase broșuri de câte 64 pagini fiecare, intitulate: „Sănătatea sau cum să trăim” compuse de James și Ellen White.

Răspunzînd instrucțiunilor date sorei White la finele anului 1865, încă de la începutul anului 1866, adventiștii de ziua a șaptea au hotărît să întemeieze o instituție sanitară pentru îngrijirea celor bolnavi și pentru predarea de învățături sanitare, care a luat ființă în luna august 1866 sub denumirea: Institutul Apusean pentru Reforma sanitară.

S-a ajuns apoi la convingerea că este necesar să avem și un sanatoriu propriu, atît pentru membrii bisericii noastre cît și pentru persoanele străine. Prin sacrificiile credincioșilor noștri și cu ajutorul Bunului Dumnezeu, la 5 septembrie 1866 am putut avea primul sanatoriu spre folosința suferinșilor în Battle-Creek, într-o regiune foarte potrivită. Deschiderea sanatoriului a fost semnalul pentru o nouă eră în lucrarea noastră. El arăta că principiile sanitare sînt o parte a soliei și dovedea înțelegerea pe care adventiștii o aveau pentru nevoile omenirii.

Societatea pentru sănătate și temperanță care a desfășurat o bună activitate, a fost preschimbată în 1893 în „Asociația adventistă pentru lucrare medicală și de binefacere”. S-au întemeiat două aziluri pentru bătrîni și orfani, iar în Chicago se dădea hrană și dormit ieftin pentru cei lipsiți.

LUCRAREA DE EDUCAȚIE

În anul 1872, în urma străduințelor depuse de fr. și sora White, precum și de fr. J. I. Butler, se ajunge la înființarea unei școli unde să se formeze lucrătorii necesari. Cursurile oficiale au început la 3 iunie 1872 sub conducerea profesorului Nell, iar în 1873 i-a urmat Sydney, diplomat al Universității din Michigan.

În 1882 s-a deschis și Academia din South Lancaster, în răsărit și Colegiul din Healsburg, în apus. Aci s-au introdus diferite industrii, precum: grădinăritul, horticultura, țimplăria și facerea de corturi, deoarece conducerea lucrării noastre a început să dea o însemnătate tot mai mare ramurii industriale în școlile noastre.

Un ajutor prețios pentru vestirea soliei noastre în diferite părți ale lumii au fost și casele noastre de editură. Prima tipografie proprie instalată la Rochester în 1852, a ajuns prin stabilirea ei la 1855 în Battle-Creek, cea mai mare și mai utilă editură din tot statul Michigan.

De la acest început, numărul caselor noastre de editură a crescut mereu în decursul anilor.

Pentru menținerea unității în învățatură și credință și pentru ridicarea nivelului spiritual al credincioșilor bisericii noastre, contribuie într-o largă măsură binecuvîntata organizație a Școlii de Sabat.

Cele mai vechi școli regulat organizate despre care ni se raportează s-au ținut la Rochester și la Bucksbridge în statul New-York la 1853 și 1854.

Anul 1860 marchează punctul cînd cele două nevoi mari ale Școlii de Sabat: 1) o formă simplă de organizație și 2) lecțiuni corespunderoare pentru diferite vîrste — au fost un bun început. Pentru a avea mai multă unitate de acțiune s-a format „Asociația Școlilor de Sabat a Conferinței Generale pe state”, cu ocazia adunării Conferinței Generale ținută la Battle Creek în anul 1878, iar mai tîrziu, în 1886, aceasta a devenit „Asociația internațională a Școlii de Sabat”.

Se cuvine să dăm slavă lui Dumnezeu pentru călăuzirea Sa minunată pe care a dovedit-o față de lucrarea Sa. Ne putem uni și noi cu cele ce spunea serva Domnului cu ocazia adunării Conferinței Generale din 1893:

„Revizînd istoria noastră trecută, după ce am urmărit fiecare pas al înaintării pînă la starea de față pot zice: Lăudat să fie Dumnezeu! Cînd văd ceea ce a făcut Dumnezeu, sînt umplut de uimire și de încredere în Hristos ca Conducător. Nu avem să ne temem pentru viitor de nimic, afară de faptul că am uitat calea pe care ne-a condus Domnul și învățătura Lui în istoria noastră trecută. Sîntem acum un popor puternic, — dacă ne vom pune încrederea în Domnul, — deoarece noi lucrăm cu marile adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu. Trebuie să fim recunoscători pentru toate. Dacă umblăm în lumina care strălucește asupra noastră din Cuvintele vii ale lui Dumnezeu, vom avea răspunderi mari, corespunderoare cu lumina cea mare dată nouă de Dumnezeu. Avem multe datorii de îndeplinit deoarece am fost făcuți depozitari ai adevărului sfînt care trebuie să fie dat lumii în toată frumusețea și gloria lui. Sîntem datori față de Dumnezeu să folosim fiecare putere pe care El ne-a încredințat-o pentru a înfrumuseța adevărul sfîntei caracterului și pentru a vesti solia de avertizare, de mîngiere și de iubire, aceluia care sînt în întunericul rătăcirii și al păcatului. Poporul lui Dumnezeu să fie bogat în fapte bune, să fie darnic, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strîngă pentru vremea viitoare drept comoră o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.”

N. GHÎȚESCU

"Cântați Domnului"

„Clipe
de meditație
împreună
cu
psalmistul”

PSALMUL 24.27

Domnul oștirilor,
El este Împăratul slavei!

Am ajuns la una dintre cele mai mărețe lucrări sacre. Psalmul 24 începe cu afirmația solemnă, că „pământul este al Domnului”, — și se sfârșește cu primirea făcută „Regelui Slavei în curțile cerești, tot cerul fiind gata să-L primească”.

Psalmul este mai bine înțeles în lumina probabilei lui origini. Se crede (nu este ceva sigur) că a fost compus cu ocazia unui mare serviciu public. Care a fost aceea ocazie?

David se pregătea să scoată Chivotul lui Dumnezeu afară din casa lui Obad-Edom și să-l mute într-o locuință permanentă, în fortăreața Iebusiților, recent cucerită. Cum marea procesiune transporta chivotul sfânt spre cetate, ce cuvinte ar fi putut fi mai potrivite acelei ocazii decât cele ale psalmului 24?

Procesiunea zăbovi puțin la poalele dealului și dintr-un grup de cântăreți veni întrebarea: „Cine este vrednic să se suie pe muntele Domnului și să stea în locul Lui cel Sfânt?” Un alt grup de cântăreți dădu imediat răspunsul, — un răspuns care este adevărat și care este valabil pentru toți cei ce vor să vadă pe Dumnezeu, — „numai cei curați cu inima sînt vrednici să aducă o astfel de închinare Lui”. (Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată. v. 4 p.p.).

Cuvintele probabil erau intonate de către două coruri în mod alternativ, unul cînta versetele 1 la 3, celălalt răspunzînd cu cele de la 4 la 6. Aceasta pentru primele 6 versete ale psalmului.

Partea a doua a psalmului 24 este de asemenea o convorbire între două grupuri.

Cum procesiunea urca în mod triumfal dealul „urmind simbolul sacru al nevăzutului rege”, vocea cântăreților se adresa paznicilor de pe ziduri:

„Porți ridicați-vă capetele
ridicați-vă porți veșnice,
Ca să între Împăratul slavei!

Din partea cântăreților de pe ziduri veni răspunsul:

„Cine este acest Împărat al Slavei?”

La care întrebare un grup de cântăreți din marea procesiunea, răspunse:

„Domnul cel tare și puternic,
Domnul cel viteaz în lupte.”

Dar porțile refuzau a se deschide.

Din nou cântăreții din afara zidurilor cereau intrarea pentru regele lor. Din nou străjerii de pe ziduri întrebă: „Cine este acest Împărat al Slavei?” Ei nu auziră încă parola divină, și ei nu vor deschide nimănui altcuiva decât eternului Dumnezeu. Atunci din partea cântăreților care însoțeau chivotul răsună clar răspunsul înțeles de toți:

și în mijlocul unei izbucniri triumfale, porțile s-au deschis larg și simbolul prezenței Domnului oștirilor este dus înăuntru. Citadela Iebusiților devine cetatea lui Iehova. Compozitorul Händel, întrebunță această minunată oadă ca inspirație pentru unul dintre cele mai magnifice coruri din „Mesia”, iar Gaul, un alt compozitor, inspirându-se tot din acest psalm, scrisese coralul „Ridicați-vă porți veșnice”, din opera sa „Orașul sfânt”.

Psalmul 24 poate fi pentru noi o chemare și putere totodată spre o zilnică trăire creștină. Și atunci, Domnul Isus Hristos, regele slavei, va veni în inimile noastre și va locui în noi.

PSALMUL 27 — UN PSALM AL MINTUIRII

Necaz și alinare, acestea, spune Dr. Moulton, este tema principală a cărții psalmilor.

Poate că acestui lucru se datorește faptul că psalmii sînt în mod general înțeleși și apreciați. Viața omului este presărată cu necazuri și el în continuu caută alinare. În psalmi noi nu găsim decât propria noastră experiență.

Fără îndoială cel mai caracteristic dintre acești psalmi care înfățișează necazul și alinarea sînt cei care prezintă o schimbare bruscă de la blestem la binecuvîntare, de la nădejde la bucurie. Dintre ei psalmul 27 este tipic.

Psalmul începe cu o minunată afirmare a scăpării din necaz. Această sărbătorire a triumfului cuprinde 6 versete ale psalmului, și în limba ebraică ele se succed într-un șir curgător de versuri. Psalmistul este pe deplin încrezător în ajutorul lui Dumnezeu, în puterea lui Dumnezeu, — el nu se va teme nici de o oaste ce s-ar lupta împotriva lui, nici de iureșul băătăiei din fața sa. El locuiește liniștit „în Casa lui Dumnezeu”, el este ocrotit „în coliba Lui” și ascuns sub „acoperișul Lui”, va fi „înălțat pe o stîncă”, și psalmistul nu se poate abține spre a nu cînta laude și mulțumiri lui Dumnezeu.

Dar deodată, în izbucnirea triumfului bucuriei, „el își amintește de necazurile din care l-a scăpat Domnul pe el — în Ebraică ritmul versului este întrerupt de exclamație, — versurile 7—12. El amintește de timpul cînd el era urmărit de dușmani, cînd mărturiile mincinoase erau aruncate împotriva lui, atunci cînd însăși tatăl și mama lui l-a uitat, cînd însăși fața lui Dumnezeu pare să se fi ascuns de ochii lui — atunci cînd el striga la Domnul după ajutor. Cu toate acestea, chiar reamintirea necazurilor face mai plăcută amintirea alinării, scăpării din necaz, tot așa cum lumina devine mai puternică atunci cînd contrastează cu întunerecul, sau cum sănătatea corpului devine mai scumpă cînd ne încercăm suferința. Psalmul se termină cu întoarcerea la felul și ritmul primelor 6 versete — ca un scurt ecou al timpului inițial. Bunătatea lui Dumnezeu în mintuirea Sa este așa de mare, încît îndepărtează orice amintire a necazului. Cu o încredere netulburată psalmistul spune: „M-aș fi pierdut, dacă n-aș fi încredințat că voi vedea bunătatea Domnului

pe pământul celor vii". Aceasta este confirmarea stării lui spirituale, a liniștei sufletului său, a liberării de necazuri. Și este chiar mai mult decât atât — psalmistul primind putere datorită minunatei stări sufletești, cu o deplină

asigurare ni se adresează: „Nădăduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăduiește în Domnul”.

Traducere D. POPA
După C. W.

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

Instrumentele muzicale folosite de poporul Israel

Citind psalmul 150, găsim amintite o mulțime de instrumente cunoscute și folosite de poporul Israel, instrumente care le putem împărți în trei grupe sau categorii:

I. Instrumente de cadență sau măsură (percuție) cum ar fi: a) timpanul, o tobă mică, îmbrăcată numai pe o parte care este lovită cu degetele. Pentru a produce zgomot mai puternic, adesea sînt și niște inele de metal fixate de ea; b) țimbalul sau chimbalul un instrument care se folosește și astăzi în primul rînd la fanfară, numite talere sau „cinele” — două metale în formă de disc, care sînt lovite unul de celălalt; c) zurgălăii sînt niște clopotei mici atârnați de un lemn sau metal în formă de triunghi; d) triandă o bară metalică în formă de triunghi, lovită cu un metal.

II. Instrumente cu coarde:

Alăuta, un instrument cu coarde, construit din lemn de chiparos foarte asemănător cu mandolina, avînd la fel cutia de rezonanță bombată, numai forma cutiei a fost păstrată avînd 7—10 coarde, pe care se cîntă la fel ca pe mandolină în zilele noastre.

După cum ne spune Sfînta Scriptură, Iubal este „tatăl tuturor celor ce cîntă cu alăuta” — Gen. 4,21 — deci cu alte cuvinte inventatorul acestui instrument.

Alt instrument cu coarde este arfa numită în limba ebraică „kinnor”, instrumentul favorit al lui David. Arfa a avut înainte o formă jumătate ovală, de abia mai tîrziu a primit forma de triunghi, după modelul egiptean.

Alt instrument cunoscut de Israeliti, a fost ghitara, asemănătoare cu ghitara pe care o folosim noi astăzi.

III. Instrumente de suflat:

Cavalul, folosit de Iubal, acest instrument se folosește și astăzi mai ales de păstori. Flautul amintit în Isaia 5,12 și fluierul amintit în Matei 9,23, care a fost lucrat din lemn, trestie sau corn de vită.

Un instrument folosit mai ales pentru a exprima tristețea sau bucuria, este trombonul. Mai întîi făcut din cornul vitelor, iar mai tîrziu lucrat din argint. Acest instrument a avut un sunet puternic dar înăbușit, și a folosit a da diferite semnale. Acest instrument a fost folosit pentru prima dată cu ocazia primirii celor zece porunci. (Exod. 19, 16, 19). Tot acest instrument a fost folosit pentru a anunța diferite serbări sfînte. Aceste instrumente au fost folosite și cu ocazia luării Ierihonului, numite în Biblie sub numele „trîmbițe de corn de berbec”. (Iosua 6, 4).

Trîmbița numită în limba ebraică „cafotra”, Moise a fost inventatorul acestui instrument de suflat, făcut după porunca lui Dumnezeu. (Numeri 10). Acest instrument a fost făcut din argint și folosit numai pentru scopuri sfînte, ca instrument de semnalizare pentru a înștiința poporul Israel, a se strînge la o adunare sfîntă, sau a folosit pentru a anunța diferite serbări sfînte, tot acest instrument a fost folosit la serviciile divine la care au fost aduse și jertfe. În general acest instrument a avut oarecum misiunea pe care o îndeplinesc astăzi clopotele bisericilor, anume pentru chemarea la adunare sau a înștiința credincioșii de anumite sărbători sau evenimente (Numeri 10, 7, 8).

PAGINA MUZICII BISERICEȘTI

Muzica în biserica adventă

Să dăm respectul cuvenit cîntării

Fiecare persoană trebuie să considere un privilegiu de a avea posibilitatea de a înălța glasul său și să participe la această proslăvire a lui Dumnezeu. Prea adesea mai ales prima cîntare la începerea serviciului divin, este considerată ca o formă, un timp cînd persoanele își caută un scaun, sau se mișcă prin adunare avînd ceva de făcut sau o ocazie de a se întreține în discuție cu o altă persoană. Iar adesea prima cîntare, mai ales la adunările mari, are rolul de a înlocui clopotele pentru a anunța că serviciul divin — predica — va începe. Toate aceste lucruri arată clar, că toți acei care au obiceiul de a folosi cîntarea pentru asenenea lucruri, sau cîntarea într-un mod nepăsător, dovedesc lipsă de respect și de bunăcuvință față de Acela spre onoarea Căruia s-au adunat. La fel cum se cere respect la rugăciune, la fel trebuie cerut și în timpul cîntării. În privința aceasta în fiecare comunitate, ar trebui din nou întipărit în mintea fiecărui credincios, însemnătatea cîntării, și ca urmare trebuie să se facă educația cuvenită. Am putea noi să ne închipuim oare pe apostolul Pavel sau unul din bărbuții lui Dumnezeu, că în timp ce comunitatea cînta și își înălța inima și mintea spre cer, spre Dumnezeu, și-ar fi așezat

pălăria în cuier, și-ar fi căutat un scaun, sau vreun colț pentru a-și așeza umbrela? Sau am putea să ne închipuim că Maria mama lui Isus, ar fi folosit timpul acesta de cîntare, potrivit pentru a aranja părul sau gulerașul mieului Isus? Sau am putea să ne închipuim pe Ștefan ca diacon, că ar fi umblat în timpul acesta prin adunare mergînd încoace și încolo, șoptind unuia sau altuia dintre slujbații bisericii, spre a ști dacă este mai bine să se deschidă fereastra aceasta mai mult sau să închidă pe cealaltă mai mult. Desigur aceste stări de lucruri nu au existat în prima biserică, și nici noi nu ni le putem înghădi în biserica adventă. „Cîntarea religioasă este o închinare lui Dumnezeu și deci trebuie respectată ca atare”.

Populația globului este de 2.655.000.000 locuitori

După statisticile publicate de Serviciile Națiunilor Unite, populația globului s-a ridicat în 1954, la 2.655.000.000 locuitori repartizați astfel:

Africa: 214.000.000; America de Nord 233.000.000; America de Sud 121.000.000; Asia 1.451.000.000; Europa fără U.R.S.S. 407.000.000; U.R.S.S. 214.500.000 și Australia 14.500.000.

MEDITAȚI ASUPRA SUBIECTULUI

O inimă curată și o mină harnică sînt tocmai lucrurile de care are nevoie omenirea. Planul lui Dumnezeu a fost ca omul să înainteze neîncetat, atingînd zilnic un punct mai înalt pe scara desăvîșirii. El ne va ajuta, dacă noi căutăm să ne ajutăm singuri. Oricînd trebuie să ne păzim de cea dintîi apropiere de

necumpătare.

Dumnezeu vă cheamă să faceți o lucrare pe care prin harul Său o puteți face. „Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Pășiți în plinătatea de bărbăți și femei, dată vouă de Dumnezeu. Dați pe față o curățenie de gusturi, dorințe și obiceiuri care se pot compara cu ale lui Daniel. Dumnezeu vă va răsplăti cu nervi liniștiți, un creier limpede, o judecată neslăbită și un spirit pătrunzător.

Cunoașteți

1. Cînd au incendiat niște animale un cîmp de grîna?
2. Unde stă scris că fiii lui Core n-au murit?
3. Cine a stat spînzurat de un lemn pînă la apusul soarelui?
4. Cine a vrut să refînă pe un înger la masă și cine a vrut să spele picioarele la doi îngeri?
5. Cine a fost făcut împărat lingă un stejar?
6. Cum se numește acel scriitor, care a fost nevoit să scrie cartea sa a doua oară, pentrucă primul exemplar a fost distrus?
7. Care fecioară din Vechiul Testament a lăsat o pildă frumoasă prin faptul că a cultivat darul compunerii de cîntări sfînte, servind totodată ca un indemn puternic pentru sexul ei, de a se uni cu ea în a lăuda pe Dumnezeu?
8. Unde găsim descrierea unei femei ideale în Vechiul Testament?
9. Care fecioare din Noul Testament sînt laudate din pricina darurilor spirituale? Cine era tatăl lor?
10. Cine a salvat viața unchiului său?

CUVINTE DE AUR

- Vorbă lungă, sărăcie în pungă.
- Talentul se formează în singurătate, caracterul în societate.
- Cine vorbește seamănă, cine ascultă culege.
- Graul dulce mult aduce.
- Patimile omenești nu se pot lecuî decît prin iubire.
- Nu i greu să te urci în sus, e greu să te fii acolo.

Răspunsul la întrebările „Cunoașteți”, din revista nr. 8 — august

1. Iov 42, 10.
2. Ieremia 8, 7.
3. Cei doi domnitori Irod, Mat. 2, 7; Luca 23, 8.
4. Judecători 7, 16.
5. Natan la clădirea templului. 2 Sam. 7, 1—5.
6. Sadrac, Meșac și Așed-Nego. Dan. 1 și 3.
7. Ezechiel 9, 2. 3. Ioan 13.
8. Bătrînilor idolatrii ai lui Israel care au venit la Ezechiel. Ezechiel 20, 3.
9. Slujnica Roda lui Petru. Fapte 12, 13, 14.
10. Barnaba. Fapte 4, 36, 37; 11, 22.

ANIVERSĂRI ISTORICE

(Urmare din pag. 10)

prin înșelăciune, strigă! Și strigătele au ajuns la urechile Domnului oștirilor”. În lumina acestui adevăr privim și evenimentul Marelui Revoluției din octombrie, care a dus la pedepsirea celor ce abuzase așa de grav împotriva poporului.

În octombrie 1917, popoarele Rusiei, au trecut la scuturarea jugului împăraților și exploataților. Sub conducerea unor conducători înțelepți, și cunoscători a legilor de dezvoltare a societății. Poporul este organizat împotriva aparatului împăraților al țarismului și susținătorilor lui. Se duce cea mai dramatică luptă din istoria omenirii pentru înlăturarea unei conduceri și a unor stări de lucruri rele și învechite, pentru a crea un nou aparat de Stat și a nouă ordine socială. În felul acesta puterea politică a Statului trece treptat, treptat în mâinile reprezentanților țărănilor și muncitorilor. În felul acesta se ajunge la formarea primului Stat care și-a luat ca sarcină construirea socialismului.

Revoluția din Octombrie care se comemorează la 7 Noiembrie, înseamnă cea mai radicală cotitură în istoria omenirii, cu efecte de înriurire a viitorului social și economic al întregii lumi. Acest proces istoric, care se desfășoară sub ochii noștri trebuie înțeles în adevăratul lui sens. Numai ridicarea deasupra intereselor înguste și a prejudecăților păgubitoare, va da reală perspectivă a înțelgerii obiective a marilor realități ce le-a adus în epoca noastră Marea Revoluție din Octombrie. Ea corespunde procesului firesc al dezvoltării societății și în această lumină e necesar pătrunderea acestei probleme.

În toate domeniile vieții s-a înregistrat un salt enorm spre construirea unei noi vieți, pentru care a creat un infinit ansamblu de realizări impunătoare puse în slujba omului muncii.

Exemplul Marelui Revoluției din Octombrie a dat imbold deșteptării popoarelor asiatice ce s-au trezit la o nouă viață și la un nou curs al istoriei.

Cu trecerea timpului vedem tot mai clar rezultatele revoluției proletare sub înriurirea căreia se dezvoltă întreaga istorie mondială.